

Lovforslag nr. L 117. Fremsat den 8. december 1993 af industriministeren (Trøjborg)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed, lov om tilsyn med firmapensionskasser og om ophævelse af lov om udveksling af forsikringstjenesteydelser inden for direkte skadesforsikringsvirksomhed¹⁾

§ 1

I lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 657 af 10. august 1993, foreta- ges følgende ændringer:

1. § 2, stk. 1, nr. 1, ophæves.

Nr. 2-8 bliver herefter nr. 1-7.

2. Efter § 3 indsættes:

»§ 4. Ved et forsikringssselskabs etablerede forretningssted forstås:

- 1) Det vedtægtsmæssige hjemsted.
- 2) En filial.
- 3) Et kontor, der ledes af et udenlandsk forsik- ringsselskabs eget personale.
- 4) En uafhængig person, som har en fast be- myndigelse til at handle på et udenlandsk forsikringsselskabs vegne i lighed med en filial.

Stk. 2. Såfremt et udenlandsk forsikringsselskab her i landet er omfattet af stk. 1, nr. 3 eller 4, betragtes kontoret eller personen ligeledes

som selskabets herværende filial og skal opfyl- de de i § 211 eller de i medfør af § 219 fastsatte betingelser.«.

3. § 5, nr. 2, affattes således:

»2) Udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 211, stk. 1, eller 213, stk. 1, samt udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse (koncession) af Finans- tilsynet«.

4. I § 9 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan tilbagekalde et selskabs koncession, såfremt den ikke har væ- ret benyttet i 2 år eller mere.«.

5. Efter § 9 indsættes:

- »§ 9 a. Finanstilsynet kan nægte et forsik- ringsselskab koncession, hvis et medlem af for- sikringsselskabets direktion eller bestyrelse
- 1) må skønnes ikke at have fyldestgørende er- faring til at udøve stillingen eller hvervet,
 - 2) er dømt for strafbart forhold, og det udviste

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets 3. direktiv om samordning af love og admini- strative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv nr. 73/239/EØF og 88/357/EØF (92/49/EØF, EF-Tidende 1992, L 228 s. 1), Rådets 3. direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv nr. 79/267/EØF og 90/619/EØF (92/96/EØF, EF-Tidende 1992, L 360 s. 1) og dele af Rådets andet direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF, (90/619/EØF, EF-Tidende 1990, L 330 side 50).

forhold begrundet en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet, eller

- 3) i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage stillingen eller hvervet på forsvarlig måde.

Stk. 2. Tilladelse kan desuden nægtes, hvis de i kapitel 3 a nævnte kapitalejere skønnes at ville modvirke en forsvarlig drift af forsikrings-selskabet.«.

6. I § 29 indsættes efter *stk. 2* som nyt *stk.* :

»*Stk. 3.* Ansøgning om koncession skal desuden indeholde oplysninger om alle, der direkte eller indirekte ejer mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en kapitalandel, der giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af forsikrings-selskabet samt om størrelsen af disse kapitalejeres kapitalandel.«.

Stk. 3 og 4 bliver herefter *stk. 4* og 5.

7. I § 29 indsættes som *stk. 6* :

»*Stk. 6.* Finanstilsynet kan suspendere behandlingen af ansøgninger om koncession til et datterselskab, som direkte eller indirekte ejes af selskaber med hjemsted uden for Den Europæiske Union eller uden for lande, som Unionen har indgået aftale med.«.

8. § 31 affattes således :

»§ 31. De anmeldte forhold skal være betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne.

Stk. 2. De anmeldte regler for beregning og fordeling af overskud, jf. § 30, *stk. 1*, nr. 3, skal være præcise og klare og skal føre til en rimelig fordeling.

Stk. 3. Præmierne for nytegnede forsikringer skal være tilstrækkelige til, at forsikrings-selskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, således at der ikke vil være behov for systematisk og permanent tilførsel af andre midler.

Stk. 4. Den eller de rentesatser, der lægges til grund ved beregningen af livsforsikrings-hensættelserne og forsikringspræmierne, skal vælges med forsigtighed.

Stk. 5. De statistiske beregningslementer samt omkostningslementerne skal vælges med forsigtighed.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om de i *stk. 1-5* nævnte krav.

Stk. 7. Såfremt kravene i *stk. 1-5* eller i regler udstedt i medfør af denne lov ikke er opfyldt, skal Finanstilsynet påbyde livsforsikrings-selskabet at foretage de fornødne ændringer i de i henhold til § 30 anmeldte forhold inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist. Bestemmelserne i § 250 finder tilsvarende anvendelse.«.

9. Efter § 33 indsættes som *kapitel 3 a* :

»Kapitel 3 a

Ejerforhold

§ 33 a. Finanstilsynet skal underrettes om og på forhånd godkende enhver fysisk eller juridisk persons direkte eller indirekte erhvervelse af en kvalificeret andel i et forsikrings-selskab samt sådanne forøgelse af den kvalificerede andel, der medfører, at denne udgør eller overstiger en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. og 50 pct., eller at forsikrings-selskabet bliver et datterselskab.

Stk. 2. Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af forsikrings-selskabet.

Stk. 3. Erhvervelse eller forøgelse af andelen som nævnt i *stk. 1* kan kun godkendes, når det ikke strider mod hensynet til at sikre en forsvarlig drift af forsikrings-selskabet. Finanstilsynets godkendelse eller afslag skal foreligge senest 3 måneder efter underretning om den påtænkte investering.

Stk. 4. Finanstilsynet kan ved godkendelse af en erhvervelse eller forøgelse efter *stk. 1* fastsætte en frist for gennemførelsen af denne.

Stk. 5. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets 2. livsforsikringsdirektiv og i Rådets motortjenesteydelsesdirektiv suspendere behandlingen af en ansøgning om et selskabs direkte eller indirekte erhvervelse af de i *stk. 1* fastsatte andele i et forsikrings-selskab, hvis selskabet ligger uden for Den Europæiske Union eller uden for lande, som Unionen har indgået aftale med.

Stk. 6. Kapitalejere, som har en andel på mindst 10 pct., og som påtænker at mindske denne andel, således at den falder under en af de i *stk. 1* fastsatte grænser, skal underrette Finanstilsynet herom og angive størrelsen af den påtænkte fremtidige andel.

Stk. 7. Når et forsikringselskab får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som nævnt i stk. 1 og 6, skal forsikringselskabet straks give Finanstilsynet meddelelse herom.

Stk. 8. Forsikringselskaberne skal en gang om året inden udgangen af juni måned give Finanstilsynet meddelelse om navnene på de kapitalejere, som ejer en kvalificeret andel i forsikringselskabet og om størrelsen af disse andele.

§ 33 b. Såfremt kapitalejere, der er i besiddelse af en af de i § 33 a, stk. 1, fastsatte andele i et forsikringselskab, modvirker en forsvarlig drift af forsikringselskabet, kan Finanstilsynet ophæve den stemmeret, der er knyttet til de pågældende ejeres kapitalandele, eller påbyde forsikringselskabet at følge bestemte retningslinier.

Stk. 2. Finanstilsynet kan ophæve den stemmeret, der er knyttet til kapitalandele ejet af fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen i § 33 a, stk. 1, til forudgående underretning af Finanstilsynet. Kapitalandele tildeles igen fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet kan godkende erhvervelsen.

Stk. 3. Finanstilsynet skal ophæve den stemmeret, der er knyttet til kapitalandele ejet af fysiske eller juridiske personer, som har erhvervet andele som omhandlet i § 33 a, stk. 1, uanset at Finanstilsynet har afslået at godkende denne erhvervelse af kapitalandele.

Stk. 4. Har Finanstilsynet ophævet stemmeretten i medfør af stk. 1-3, kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital.«

10. § 34 a ophæves.

11. I § 89, stk. 4, ændres »§ 31, stk. 1,« til: »§ 31, stk. 1-5,«.

12. § 90, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»De kan dog eje, drive og deltage i administrationen af fast ejendom.«.

13. § 93, stk. 2 og stk. 3, affattes således:

»Stk. 2. Formanden skal sørge for, at bestyrelsen holder møde, når dette er nødvendigt, og skal påse, at samtlige medlemmer indkaldes. Ethvert medlem af bestyrelsen, en direktør,

en valgt revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar kan forlange, at bestyrelsen indkaldes. En direktør, en valgt revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har ret til at være til stede og udtale sig ved bestyrelsens møder, medmindre bestyrelsen i den enkelte sag træffer anden bestemmelse.

Stk. 3. Over forhandlingerne i bestyrelsen skal der føres en protokol, der underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer. Et bestyrelsesmedlem, en direktør, den ansvarshavende aktuar, en valgt revisor eller den interne revisionschef, der ikke er enig i bestyrelsens beslutning, har ret til at få sin mening indført i protokollen.«.

14. I § 107, stk. 1, affattes 2. pkt. således:

»På denne skal fremlægges årsregnskab med revisionspåtegning og årsberetning.«.

15. § 124, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Årsberetningen skal endvidere indeholde omtale af:

- 1) betydningsfulde hændelser indtruffet efter regnskabsårets afslutning,
- 2) selskabets forventede udvikling,
- 3) produkt- og organisationsudviklingsaktiviteter og
- 4) selskabets filialer i udlandet.«.

16. § 125, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Finanstilsynet videregiver det ene af de regnskaber, der er nævnt under stk. 2, nr. 1, til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der bekendtgør modtagelsen i Statstidende, registreringstidende eller i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens edb-informationssystem. De modtagne årsregnskaber er offentligt tilgængelige i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.«.

17. Overskriften til kapitel 14 a affattes således: »Investeringsregler«.

18. Efter § 127 indsættes i kapitel 14 a som § 127 a:

»§ 127 a. Forsikringselskaber skal ud over aktiver, der modsvarer solvensmargenen, til enhver tid have aktiver omfattet af § 128 til en samlet værdi, der mindst modsvarer størrelsen af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Det påhviler et forsikringselskabs ledelse at sikre, at disse aktiver, inden for de

begrænsninger, der er fastlagt i § 128, § 129 og i medfør af § 130, er udvalgt således, at de i forhold til arten af selskabets forsikringer med hensyn til sikkerhed, afkast og likviditet er af en art og sammensætning, så de er egnede til at fyldestgøre de forsikrede, herunder at der ikke foreligger en uforholdsmæssig stor afhængighed af en bestemt kategori af aktiver, et bestemt investeringsmarked eller en bestemt investering.

Stk. 2. Til brug for bestemmelserne i dette kapitel opgøres de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af genforsikringens andel, overførte erhvervelsesomkostninger samt den andel af de forsikringsmæssige hensættelser for indirekte forsikringer, der modsvares af genforsikringsdepoter hos afgivende forsikringsselskaber. Endvidere kan fradrages indtil halvdelen af tilgodehavende, forfaldne præmier.

Stk. 3. Aktivernes værdi opgøres til brug for bestemmelserne i dette kapitel efter følgende regler:

- 1) Aktivernes værdi opgøres og reguleres løbende i overensstemmelse med de principper, der finder anvendelse ved selskabets aflæggelse af årsregnskab.
- 2) Der skal foretages fradrag for en eventuel behæftet del, og udlån kan kun indgå til en værdi, der fremkommer efter fradrag af modregnelige forpligtelser over for låntager.
- 3) Har forsikringsselskabet indgået finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser, medregnes værdien af sådanne kontrakter i aktivernes værdi.
- 4) Tilgodehavende, uforfaldne renter af værdipapirer omfattet af § 128, stk. 1, nr. 1-4, 6 og 7, medregnes i værdipapirernes værdi.«

19. § 128 affattes således:

»§ 128. Til dækning af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser, jf. § 127 a, kan følgende aktiver anvendes:

- 1) obligationer eller gældsbreve udstedt af eller garanteret af regeringer eller regionale myndigheder i zone A, jf. bilag 1,
- 2) børsnoterede obligationer udstedt af internationale organisationer, der som medlem har mindst et af medlemslandene i Den Europæiske Union,

3) realkreditobligationer efter realkreditlovens § 1, stk. 4, samt andre obligationer udstedt her i landet eller i lande omfattet af zone A, og som frembyder tilsvarende sikkerhed.

4) tilgodehavender, eksklusive tilgodehavender, der er efterstillet andre kreditorer, hos kreditinstitutter under offentligt tilsyn i lande omfattet af zone A bortset fra kreditinstitutter omfattet af nr. 3, samt lån garanteret af kreditinstitutter eller forsikringsselskaber under offentligt tilsyn i lande omfattet af zone A,

5) grunde og bygninger, hvis værdi er uafhængig af en særlig erhvervsudnyttelse,

6) lån sikret ved tinglyst panteret i grunde og bygninger som omfattet af nr. 5 for et beløb op til to tredjedele af den seneste offentlige ejendomsvurdering,

7) lån mod sikkerhed i selskabets egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi,

8) andele og beviser i investeringsinstitutter omfattet af Rådets direktiv 85/611/EØF,

9) andre obligationer og lån noteret på offentlig fondsbørs i lande omfattet af zone A,

10) aktier og andre kapitalandele noteret på offentlig fondsbørs i lande omfattet af zone A,

11) grunde og bygninger, der ikke er omfattet af nr. 5 samt lån sikret ved tinglyst pantet i grunde og bygninger, der ikke er omfattet af nr. 6,

12) unoterede kapitalandele samt andre udlån og værdipapirer.

Stk. 2. Hvis forsikringsselskabet har et datterselskab, hvis aktivitet er begrænset til at foretage og forvalte investeringer omfattet af stk. 1, kan datterselskabets aktiver inden for værdien af kapitalandelene i og eventuelle lån til datterselskabet behandles som aktiver efter stk. 1. Er datterselskabet ikke helejet, indgår dets aktiver til en forholdsmæssig værdi svarende til den ejede andel af egenkapitalen.

Stk. 3. Hvis forsikringsselskabet har et datterselskab, der driver direkte livsforsikringsvirksomhed med koncession efter denne lov, kan datterselskabets aktiver behandles som aktiver efter stk. 1. Den del af datterselskabets aktiver, der ikke medgår til dækning af datterselskabets forsikringsmæssige hensættelser og datterselskabets solvensmargen, skal i så fald være af en art og sammensætning, så de kan

indgå blandt moderselskabets aktiver til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser efter bestemmelserne i dette kapitel. Datterselskabets aktiver kan tilsammen højst indgå blandt de aktiver, der dækker moderselskabets forsikringsmæssige hensættelser, til en værdi, der svarer til værdien af moderselskabets aktiver i og eventuelle lån til datterselskabet med fradrag af datterselskabets solvensmargen. Er datterselskabet ikke helejet, indgår dets aktiver til en forholdsmæssig værdi svarende til den ejede andel af egenkapitalen.

Stk. 4. Stk. 3 kan anvendes tilsvarende på andre datterselskaber med koncession efter denne lov. Et sådant datterselskabets aktiver kan dog højst indgå blandt aktiverne til en værdi, der svarer til 5 pct. af moderselskabets forsikringsmæssige hensættelser.

Stk. 5. Aktiver omfattet af stk. 1, nr. 8-12, der anvendes til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, må tilsammen højst udgøre 40 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. dog § 129, stk. 9 og 11.

Stk. 6. Aktiver omfattet af stk. 1, nr. 12, der anvendes til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, må tilsammen højst udgøre 10 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. dog § 129, stk. 11.

Stk. 7. Udlån, der omfattes af stk. 1, nr. 12, må tilsammen højst udgøre 2 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser og pr. debitor højst 1 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser.«.

20. § 129 affattes således:

»§ 129. I selskaber, der driver direkte livsforsikringsvirksomhed, må der ikke blandt de aktiver, der anvendes til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, indgå aktiver, der repræsenterer en risiko på en enkelt virksomhed, hvis værdi sammenlagt udgør mere end 2 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser.

Stk. 2. For andre forsikringsselskaber end dem, der er nævnt i stk. 1, udgør den i stk. 1 fastsatte grænse 4 pct.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder tilsvarende i forhold til virksomheder, mellem hvilke der består en sådan forbindelse, at de udgør en samlet risiko for forsikringsselskabet.

Stk. 4. For grunde og bygninger omfattet af § 128, stk. 1, nr. 5, og lån omfattet af § 128, stk. 1, nr. 6, finder stk. 1-3 tilsvarende anvendelse med den forskel, at grænsen udgør 5 pct.

Stk. 5. Hvis et forsikringsselskab har investeret i eller ydet lån til et selskab, hvis aktiviteter alene omfatter investeringer efter § 128, stk. 1, nr. 5, finder den i stk. 4 anførte grænse anvendelse på forsikringsselskabets samlede engagement med selskabet.

Stk. 6. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på et forsikringsselskabs datterselskab med koncession efter denne lov, når datterselskabet ikke omfattes af § 128, stk. 3 eller 4, eller på et datterselskab, der er omfattet af § 6a, stk. 3, med den forskel, at grænsen udgør 5 pct.

Stk. 7. For aktiver omfattet af § 128, stk. 1, nr. 3, udgør den i stk. 1 og den i stk. 2 fastsatte grænse 40 pct.

Stk. 8. For risici på kreditinstitutter under offentligt tilsyn i lande omfattet af zone A, bortset fra kreditinstitutter omfattet af § 128, stk. 1, nr. 3, og på forsikringsselskaber under offentligt tilsyn i lande omfattet af zone A udgør den i stk. 1 og den i stk. 2 fastsatte grænse 10 pct. Aktiver, der ikke omfattes af § 128, stk. 1, nr. 4, kan højst medgå inden for de grænser, der er fastsat i stk. 1 og stk. 2.

Stk. 9. For andele og beviser i et enkelt investeringsinstitut som anført under § 128, stk. 1, nr. 8, udgør den i stk. 1 og i stk. 2 fastsatte grænse 10 pct. Denne begrænsning finder dog ikke anvendelse, når det pågældende investeringsinstitut efter sine vedtægter alene kan investere i aktiver omfattet af § 128, stk. 1, nr. 1-3. I sådanne tilfælde kan investeringen tillige i forhold til bestemmelsen i § 128, stk. 5, henføres til § 128, stk. 1, nr. 1-3.

Stk. 10. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på aktiver omfattet af § 128, stk. 1, nr. 1, 2 og 7.

Stk. 11. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på investeringer i datterselskaber, der omfattes af § 128, stk. 2, 3 eller 4, samt på investeringer i selskaber, hvis aktivitet efter deres vedtægter er begrænset til at foretage investeringer i aktiver omfattet af § 128, stk. 1, nr. 1-3. I sidstnævnte tilfælde kan investeringen i forhold til bestemmelserne i § 128, stk. 5 og 6, henføres til § 128, stk. 1, nr. 1-3.«.

21. § 130 affattes således:

»§ 130. Finanstilsynet fastsætter regler om, hvorledes aktiverne efter § 128, stk. 1, skal være anbragt med hensyn til kongruens og lokalisering i forhold til de valutaer og de lande, i hvilke de forsikringsmæssige forpligtelser skal afvikles.«.

22. Efter § 130 indsættes:

»§ 130 a. For hensættelser for forsikringer, der er tilknyttet investeringsfonde, finder § 127 a, stk. 1, 2. pkt., § 128, stk. 2-7, og § 129 ikke anvendelse, i det omfang selskabet ikke påtager sig nogen investeringsrisiko.

Stk. 2. For forsikringer omfattet af stk. 1 kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.«.

23. § 131 affattes således:

»§ 131. I livsforsikringsselskaber skal der føres et register over aktiverne efter § 128, stk. 1, samt finansielle kontrakter efter § 127 a, stk. 3, nr. 3. De registrerede aktiver tjener udelukkende til fyldestgørelse af de forsikrede.

Stk. 2. De forsikringsmæssige hensættelser opgøres af den ansvarshavende aktuar ved regnskabsårets slutning. Livsforsikringsselskabet har derpå 3 måneders frist til at registrere de fornødne aktiver til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. I løbet af regnskabsåret skal selskabet foretage registrering til dækning af det beløb, hvormed de forsikringsmæssige hensættelser skønnes at være vokset i den forløbne del af regnskabsåret.

Stk. 3. Kravet om registrering finder ikke anvendelse på de i § 128, stk. 1, nr. 7, nævnte policelån.

Stk. 4. Den statsautoriserede revisor har pligt til at påse, at stk. 2, 2. og 3. pkt. overholdes.

Stk. 5. Indgår der fast ejendom blandt aktiverne, registreres et tinglyst ejerpantebrev.

Stk. 6. Har livsforsikringsselskabet et datterselskab, der omfattes af § 128, stk. 2, 3 eller 4, registreres datterselskabets aktiver eller kapitalandelen i samt eventuelle lån til datterselskabet.

Stk. 7. Livsforsikringsselskabet giver indberetning til Finanstilsynet om, hvilke aktiver der er registreret i medfør af stk. 2, 2. og 3. pkt. Finanstilsynet eller den, Finanstilsynet bemyndiger hertil, kontrollerer tilstedeværelsen af disse aktiver efter nærmere regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 8. Finanstilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om livsforsikringsselskabernes indberetnings- og registreringspligt.

Stk. 9. Finanstilsynet kan kræve registeret deponeret, hvis tilsynet beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver. Ved deponering af registeret skal Finans-

tilsynet registreres som berettiget i Værdipapircentralen med hensyn til fondsaktiver. Med hensyn til de øvrige midler, der tjener til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal disse håndpantsettes til fordel for Finanstilsynet.

Stk. 10. Så længe registeret er deponeret, skal enhver ændring godkendes af Finanstilsynet og noteres i registeret.«.

24. § 132 ophæves.

25. § 134 affattes således:

»§ 134. Finanstilsynet kan dispensere fra dette kapitels bestemmelser.«.

26. I § 144, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Tilsvarende gælder et forsikringsselskabs kapitalindskud i sådanne virksomheder«.

27. I § 155, stk. 1, 3. pkt., ændres »forsikringsbetingelserne« til: »forsikringsvilkårene«.

28. § 155, stk. 2, affattes således:

» *Stk. 2.* Redegørelsen og forslaget skal offentliggøres i Statstidende og i dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til forsikringstagerne til inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end en måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, såfremt de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, udsende redegørelsen og forslaget.«.

29. Overskriften til kapitel 16 ændres til: »Overdragelse af en livsforsikringsbestand«.

30. § 157, stk. 1, affattes således:

»§ 157. Vil et selskab overdrage hele sin livsforsikringsbestand eller en bestemt del af denne til et andet selskab, således at det førstnævnte selskab derved befries for ansvar over for forsikringstagerne, skal det ansøge om Finanstilsynets tilladelse dertil, med mindre forsikringsselskabet i forbindelse med overdragelsen indhenter den enkelte forsikringstagers accept. Ansøgningen om overdragelsen skal ledsages af den overenskomst, der er afsluttet mellem de to selskaber, og af sådanne oplysninger om de to selskaber, som Finanstilsynet finder nødvendig for at kunne bedømme, om

F. t. l. vedr. forsikringsvirksomhed m.m.

overdragelsen er forsvarlig overfor forsikrings-tagerne.«.

31. I § 157, stk. 2, ændres »forsikringsbetingel-ser« til: »forsikringsvilkår«.

32. § 157, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Med mindre Finanstilsynet på det foreliggende grundlag finder, at tilladelse til overdragelsen bør nægtes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de forsikringstagere, hvis forsikringer agtes overdraget, til inden 3 måneder at afgive skriftlig meddelelse til Finanstilsynet, såfremt de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, sende en meddelelse om overdragelsen, samt tilsynets redegørelse.«.

33. § 159, stk. 1, affattes således:

»§ 159. Vil et selskab overdrage hele sin skadesforsikringsbestand eller en bestemt del af denne til et andet selskab, således at det førstnævnte selskab derved befries for ansvar over for forsikringstagerne, skal det ansøge om Finanstilsynets tilladelse dertil, med mindre forsikringsselskabet i forbindelse med overdragelsen indhenter den enkelte forsikringstagers accept. Ansøgningen om overdragelsen skal ledsages af den overenskomst, der er afsluttet mellem de to selskaber, og sådanne oplysninger om de to selskaber, som Finanstilsynet finder nødvendig for at kunne bedømme, om overdragelsen er forsvarlig overfor forsikrings-tagerne.«.

34. § 159, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Med mindre Finanstilsynet på det foreliggende grundlag finder, at tilladelse til overdragelsen bør nægtes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de forsikringstagere, hvis forsikringer agtes overdraget, til inden 3 måneder at afgive skriftlig meddelelse til Finanstilsynet, såfremt de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, sende en meddelelse om overdragelsen, samt tilsynets redegørelse.«.

35. § 189, stk. 1 og stk. 2, affattes således:

»§ 189. De valgte revisorer og den interne revisionschef har altid ret til at deltage i bestyrelsesmøder under behandling af sager, der har betydning for revisionen eller for aflæg-gel-se af regnskabet.

Stk. 2. De valgte revisorer og den interne revisionschef har pligt til at deltage i bestyrel-sens behandling af de pågældende sager, såfremt det ønskes af blot ét bestyrelsesmed-lem.«.

36. § 190, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Finanstilsynet kan pålægge reviso-terne enten alene eller sammen med den inter-ne revisionschef at give oplysninger om selska-bets forhold.«.

37. § 199, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Finanstilsynet videregiver det ene af de i stk. 1 nævnte regnskaber til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der bekendtgør modtagel-sen i Statstidende, registreringstidende eller i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens edb-informa-tionssystem.«.

38. § 203 a, stk. 1, affattes således:

»Bestemmelserne for gensidige livsforsik-ringsselskaber, jf. §§ 72-82, finder med de i stk. 2 nævnte undtagelser tilsvarende anvendelse for pensionskasser omfattet af dette kapi-tel.«.

39. § 204 affattes således:

»§ 204. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om afgrænsning af pensionskassernes medlemskreds og aktiviteter.«.

40. § 205, stk. 2, ophæves.

41. § 211 affattes således:

»§ 211. Et udenlandsk forsikringsselskab, der er meddelt koncession i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et andet land, som har gennemført Rådets 3. skadesfor-sikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial senest 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget de i stk. 2 og 3 nævnte oplysninger fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Filialen kan udøve de i bilag 2 el-

ler bilag 3 nævnte aktiviteter, såfremt disse er omfattet af selskabets koncession i hjemlandet.

Stk. 2. Finanstilsynet skal fra hjemlandets tilsynsmyndigheder kræve følgende oplysninger:

- 1) en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter,
- 2) en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets koncession i hjemlandet,
- 3) filialens adresse,
- 4) navnet på filialens generalagent og
- 5) et solvenscertifikat.

Stk. 3. Såfremt filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, jf. bilag 2, skal Finanstilsynet fra hjemlandets tilsynsmyndigheder tillige kræve en erklæring om, at filialen er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring. For de pågældende filialers forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 105-108 og 110-115.

Stk. 4. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, nr. 1-4, skal forsikringsselskabet give meddelelse herom til Finanstilsynet, senest en måned før ændringen foretages.

Stk. 5. Aktieselskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber gælder ikke for de i stk. 1 nævnte filialer. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan fastsætte særlige regler for de i stk. 1 nævnte filialer.«

42. § 212 affattes således:

»§ 212. Selskabet skal vælge en generalagent til at lede filialen, der ikke kan tegnes uden generalagentens medvirken. Generalagenten skal have beføjelse til at forpligte virksomheden over for tredjemand samt til at repræsentere virksomheden i øvrigt, herunder overfor Finanstilsynet og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen samt under søgsmål mod virksomheden.

Stk. 2. Såfremt generalagenten ikke fungerer som den i § 213, stk. 3, nævnte repræsentant for selskabets virksomhed under forsikringsklasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, gælder endvidere reglerne i § 213, stk. 3-6.

Stk. 3. Et selskab må kun have én generalagent her i landet.

Stk. 4. Generalagenten kan meddele prokura til én eller flere underagenter.

Stk. 5. Generalagenter skal være myndige personer og enten have indfødsret i en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller i et land, hvormed Unionen har indgået aftale eller i de sidste 2 år have været bosiddende her i landet. Fra den sidstnævnte bestemmelse kan industriministeren gøre undtagelse.

Stk. 6. Et her i landet hjemmehørende aktieselskab, anpartsselskab eller interessentskab kan være generalagent, såfremt generalagenten som sin repræsentant udpeger en person, der opfylder de i stk. 5 nævnte betingelser for at være generalagent.«

43. § 213 affattes således:

»§ 213. Et udenlandsk forsikringsselskab, der er meddelt koncession i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et andet land, som har gennemført Rådets 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, kan begynde at udøve virksomhed her i landet som grænseoverskridende tjenesteydelser, når Finanstilsynet har modtaget de i stk. 2 og 3 nævnte oplysninger fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Forsikringsselskabet kan udøve de i bilag 2 eller bilag 3 nævnte aktiviteter, såfremt disse er omfattet af selskabets koncession i hjemlandet.

Stk. 2. Finanstilsynet skal fra hjemlandets tilsynsmyndigheder kræve følgende oplysninger:

- 1) et solvenscertifikat,
- 2) en angivelse af de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelle accessoriske risici, som selskabet har til hensigt at dække her i landet, og
- 3) en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets koncession i hjemlandet.

Stk. 3. Såfremt selskabet skal dække risici under forsikringsklasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, jf. bilag 2, skal Finanstilsynet fra selskabet kræve oplyst navn og adresse på den i stk. 4 nævnte repræsentant samt en erklæring om, at selskabet er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring. For de pågældende forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 105-108 og 110-115.

Stk. 4. Selskabet skal tillige, såfremt det dækker risici under forsikringsklasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, udnævne en repræsentant, som er bosat eller etableret her i

landet. Repræsentanten skal have beføjelse til at indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav og til at repræsentere selskabet over for skadelidte personer, der kan gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav.

Stk. 5. Repræsentanten skal endvidere have beføjelse til at repræsentere selskabet over for myndighederne samt under søgsmål mod selskabet i forbindelse med de i stk. 4 nævnte krav.

Stk. 6. Repræsentanten må ikke udøve eller medvirke til nogen form for direkte forsikringsvirksomhed, og udnævnelser af repræsentanten betragtes ikke i sig selv som oprettelse af et etableret forretningssted, jf. § 4.

Stk. 7. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, nr. 2 og 3, skal forsikringsselskabet give meddelelse herom senest samtidig med at ændringen foretages.«.

44. § 214 affattes således:

»§ 214. På forlangende af Finanstilsynet skal der indsendes en autoriseret oversættelse til dansk af de i § 211, stk. 1-4, og § 213, stk. 1-5, nævnte oplysninger.«.

45. § 215 affattes således:

»§ 215. Udenlandske forsikringsselskaber omfattet af reglerne i § 211, stk. 1, og § 213, stk. 1, der her i landet dækker de i bilag 2 nævnte risici, kan af Finanstilsynet pålægges at deltage i ordninger, der garanterer opfyldelse af erstatningskrav fra de sikrede eller skadelidte trediemænd.«.

46. § 216 affattes således:

»§ 216. Finanstilsynet kan efter de procedurer, der er fastsat i EF-direktiver om direkte forsikringsvirksomhed forbyde et udenlandsk forsikringsselskab omfattet af bestemmelserne i § 211, stk. 1, og § 213, stk. 1, at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser, hvis selskabet groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser i denne lov, regler udfærdiget i medfør af loven eller anden lovgivning, der retter sig mod finansiel virksomhed, og det ikke ved påbud eller sanktioner efter denne lov har været muligt at bringe overtrædelserne til ophør.«.

47. § 217 affattes således:

»§ 217. Finanstilsynet kan efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet forbyde et udenlandsk forsikringsselskab, der er omfattet af bestemmelserne i § 211, stk. 1, og § 213, stk. 2, at råde over dets aktiver her i landet eller begrænse dets rådighed herover.

Stk. 2. Stk. 1 gælder tilsvarende for andre udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et af Den Europæiske Unions medlemslande eller i lande, der har gennemført 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, når forsikringsselskabet uden at være omfattet af bestemmelserne i § 211, stk. 1, og § 213, stk. 2, har aktiver her i landet.«.

48. § 218 affattes således:

»§ 218. Det er ikke tilladt i erhvervsmæssigt øjemed her i landet at medvirke til, at direkte forsikringer for her i landet bosiddende personer, danske skibe, eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end

- 1) danske forsikringsselskaber,
- 2) udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 211, stk. 1, eller 213, stk. 1, samt udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse (koncession) af Finanstilsynet,
- 3) udenlandske forsikringsselskaber, der har hjemsted i lande, som har gennemført 2. skadesforsikringsdirektiv, 2. livsforsikringsdirektiv eller 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, og som opfylder betingelserne i § 211, stk. 1, eller § 213, stk. 1, eller de i medfør af § 219 fastsatte regler.«.

49. § 219 affattes således:

»§ 219. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for filialvirksomhed, der ikke er omfattet af § 211, stk. 1, og grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, der ikke er omfattet af § 213, stk. 1.«.

50. Efter § 219 indsættes:

»Kapitel 24 a

Danske forsikringsselskabers virksomhed i udlandet«.

51. § 220 affattes således:

»§ 220. Et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som har gennemført Rådets 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med følgende oplysninger om filialen:

- 1) i hvilket land filialen ønskes etableret,
- 2) en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation, og de planlagte aktiviteter,
- 3) filialens adresse og
- 4) navnet på filialens generalagent.

Stk. 2. Finanstilsynet videresender de i stk. 1 nævnte oplysninger og et solvenscertifikat til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 3 måneder efter modtagelsen af oplysningerne og underretter forsikringsselskabet herom. Samtidig fremsendes erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets koncession.

Stk. 3. Finanstilsynet kan undlade at fremsende de nævnte oplysninger, hvis der er grund til at betvivle, at forsikringsselskabets administrative struktur og finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering. Finanstilsynet giver forsikringsselskabet meddelelse herom inden 3 måneder fra modtagelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger.

Stk. 4. Forsikringsselskabet er forpligtet til at meddele Finanstilsynet og værtslandets tilsynsmyndigheder enhver ændring i de i stk. 1 nævnte forhold, senest en måned før ændringen foretages.

Stk. 5. Et forsikringsselskab, der ønsker at udøve virksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som har gennemført Rådets 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, skal give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land virksomhed ønskes påbegyndt, og en angivelse af de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelt accessoriske risici, der ønskes udøvet.

Stk. 6. Finanstilsynet videregiver den i stk. 5 nævnte meddelelse og et solvenscertifikat samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er

omfattet af forsikringsselskabets koncession til tilsynsmyndigheden i værtslandet, senest en måned efter modtagelsen af den i stk. 5 nævnte meddelelse.«.

52. § 221 affattes således:

»§ 221. Finanstilsynet kan fastsætte regler om overdragelse af forsikringsbestande tegnet i henhold til virksomhed efter § 220, stk. 1 og stk. 5.«.

53. § 222, stk. 1, affattes således:

»Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om danske forsikringsselskabers virksomhed i lande, som ikke er omfattet af § 220, stk. 1.«.

54. § 222, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Finanstilsynet videregiver det ene af de i stk. 2 nævnte årsregnskaber og den af bestyrelsen afgivne årsberetning til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der bekendtgør modtagelsen i Statstidende, registreringstidende eller i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens edb-informationssystem.«.

55. §§ 223-229 ophæves.

56. § 238, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. § 240 c, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for rådets medlemmer«.

57. § 240, stk. 1, affattes således:

»Finanstilsynet kan undersøge de af loven omfattede forsikringsselskabers forhold. Forsikringsselskaberne skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Tilsvarende gælder filialer omfattet af § 211, filialer omfattet af de i medfør af § 219 fastsatte regler samt mellemænd.«.

58. I § 240 indsættes som *stk. 4* og *5*:

»Stk. 4. Tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som har gennemført Rådets 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, kan efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet selv eller ved personer, som de bemyndigede hertil, foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer af udenlandske forsikringsselskaber med hjemsted i det pågældende land.

Stk. 5. Finanstilsynet deltager i den i stk. 4 nævnte inspektion eller kan efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i filialens hjemland på dennes vegne i særlige tilfælde foretage inspektion af filialen alene.«.

59. I § 240 a, stk. 2, ændres »§ 44 a, stk. 1, nr. 2-4,« til: »§ 44 a, stk. 1, nr. 2 og 3,«.

60. § 242, stk. 2-4 affattes således:

»*Stk. 2.* Fuld bidragspligt påhviler ethvert forsikringsselskab m.v. eller enhver filial af et udenlandsk forsikringsselskab, som har fået koncession af Finanstilsynet, og som har været berettiget til at drive virksomhed eller været under likvidation i nogen del af det pågældende kalenderår. Finanstilsynet kan dog fritage et selskab under likvidation for bidrag, når omstændighederne taler herfor.

Stk. 3. Påligning af bidragene foretages af Finanstilsynet på grundlag af det sidste kalenderår. Ved beregningen af bidragssatsen fordeles Finanstilsynets udgifter mellem følgende grupper:

- 1) forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed,
- 2) forsikringsselskaber, som udøver anden virksomhed end livsforsikring,
- 3) pensionskasser, der er omfattet af tilsyn i medfør af denne lov,
- 4) pensionskasser, der er omfattet af lov om tilsyn med firmapensionskasser, og
- 5) udenlandske forsikringsselskaber med herværende filial, som har fået koncession af Finanstilsynet.

Stk. 4. Fordelingen mellem grupperne 1-4 sker på grundlag af den enkelte gruppes andel i de samlede renteindtægter og bruttopræmieindtægter m.v. for tegnede direkte forsikringer. Fordelingen mellem selskaberne i gruppe 1 og 2 sker i forhold til bruttopræmieindtægten for tegnede direkte forsikringer og inden for grupperne 3 og 4 på grundlag af medlemsbidrag og renteindtægter. For udenlandske forsikringsselskaber med herværende filial, som har fået koncession af Finanstilsynet, anvendes bruttoindtægt for her i landet tegnede direkte forsikringer som grundlag.«.

61. § 242, stk. 7, affattes således:

»*Stk. 7.* Filialer af udenlandske selskaber, hvis koncession ikke omfatter tegning af direkte forsikringer her i landet, og som ikke har

nogen bestand af direkte tegnede forsikringer, skal ikke betale bidrag.«.

62. I § 242 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Udgifterne ved en af Finanstilsynet foretagen inspektion efter bemyndigelse fra eller på vegne af en udenlandsk tilsynsmyndighed i medfør af § 240, stk. 4 eller 5, kan dækkes af den udenlandske tilsynsmyndighed.«.

63. § 243 affattes således:

»§ 243. Forsikringsselskaber, filialer af udenlandske selskaber, som har fået koncession af Finanstilsynet, og de af denne lov omfattede pensionskasser registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.«.

64. § 254, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Redegørelsen og forslaget skal offentliggøres i Statstidende og i dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til forsikringstagerne til inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end en måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, såfremt de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, udsende redegørelsen og forslaget.«.

65. § 255 affattes således:

»§ 255. Følgende forsikringsaftaler kan ikke gyldigt indgås af personer bosiddende her i landet:

- 1) Livsforsikring, hvorved selskabet ved den forsikredes død forpligter sig til at udbetale større beløb end de indbetalte præmier med renter, for så vidt forsikringstageren er en fra den forsikrede forskellig person og ikke har den forsikredes samtykke.
- 2) Livsforsikring, hvorved et selskab forpligter sig til at udbetale større beløb end de indbetalte præmier med renter som følge af dødsfald, der indtræder før den forsikredes fyldte 8. år.

Stk. 2. Finanstilsynet kan undtage fra bestemmelserne i stk. 1, nr. 1 og 2.«.

66. Efter § 255 indsættes:

»§ 256. Inden en skadesforsikringsaftale indgås, skal forsikringsselskabet, såfremt forsikringstageren er en fysisk person, oplyse om følgende:

- 1) hvilket lands lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, hvilket lands lovgivning forsikringselskabet foreslår,
- 2) bestemmelser vedrørende behandling af klager fra forsikringstagere vedrørende aftalen, herunder om der findes en klageinstans.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om yderligere oplysninger til forsikringstageren for de tilfælde, hvor den i stk. 1 nævnte skadesforsikringsaftale tilbydes i henhold til reglerne i § 211, stk. 1, og § 213, stk. 1.

§ 256 a. Inden en livsforsikringsaftale indgås og under hele forsikringsaftalens løbetid, skal forsikringselskabet forelægge forsikringstageren sådanne oplysninger om forsikringselskabet og om forsikringsaftalen, herunder om klagebehandling og klageinstans, at forsikringstageren gives tilstrækkelige oplysninger til forståelse af de væsentligste elementer i forsikringen.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om de i stk. 1 nævnte oplysninger.«

67. § 260, stk. 1, affattes således:

»§ 260. Overtrædelse af § 5, § 9, stk. 2, § 11, § 29, stk. 3, § 33 a, stk. 1, 6 og 7, § 33 b, stk. 1, § 87, §§ 89 og 90, § 93, stk. 2, § 95, § 113, stk. 2 og 3, § 118, stk. 1, §§ 119 og 120, § 122, stk. 1 og 3, § 122 a, § 124, § 127, §§ 127 a-129, § 131, § 142, stk. 1, § 143, § 144, stk. 1 og 3, § 177, stk. 4, § 181, stk. 2, 1. pkt., § 182, stk. 7, § 184,

stk. 4, § 190, stk. 1, § 205, § 213, stk. 4-6, § 215, § 218, § 240 a, stk. 5-7, § 256, stk. 1, og § 256 a, stk. 1, straffes med bøde.«

§ 2

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 670 af 19. august 1993, foretages følgende ændringer:

1. I § 74 indsættes som stk. 2:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet kan for en pensionskasse, der omfattes af stk. 1, og som udelukkende har medlemmer, der omfattes af § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, tillade afvigelser fra bestemmelserne i §§ 11-14, § 22, § 28, §§ 31-36, § 58 og §§ 61-62 i denne lov.«

§ 3

Lov nr. 304 af 16. maj 1990 om udveksling af tjenesteydelser inden for direkte skadesforsikringsvirksomhed ophæves.

§ 4

Stk. 1. § 1, nr. 1-67 og § 3 træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. § 2, nr. 1, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 5

Uanset bestemmelserne i § 1, nr. 41 og 43, kan arbejdsskadesforsikringsvirksomhed ikke udøves som grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed eller gennem en filial omfattet af § 211 før 1. januar 1999.

Bilag 1**Følgende lande er omfattet af zone A**

Australien	Japan
Belgien	Luxembourg
Canada	Nederlandene (Holland)
Danmark	New Zealand
De Forenede stater (USA)	Norge
Det Forenede Kongerige (Storbritanien)	Portugal
Finland	Saudi Arabien
Forbundsrepublikken Tyskland	Schweiz
Frankrig	Spanien
Grækenland	Sverige
Irland	Tyrkiet
Island	Østrig
Italien	

Bilag 2

Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser

1. Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme): summaforsikring, erstatning af økonomisk tab, kombinationer heraf og personbefordring.
2. Sygdom: summaforsikring, erstatning af økonomiske tab og kombinationer heraf.
3. Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel): alle skader på motordrevne landkøretøjer og ikke-motordrevne landkøretøjer.
4. Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer: alle skader på jernbanekøretøjer.
5. Kaskoforsikring for luftfartøjer: alle skader på luftfartøjer.
6. Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder: alle skader på havfartøjer, indsøfartøjer og flodfartøjer.
7. Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet godt): alle skader på transporterede varer eller bagage uanset arten af transportmidlet.
8. Brand og naturkræfter: alle skader på ejendom (bortset fra ejendom forårsaget af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af brand, eksplosion, storm, naturkræfter (bortset fra storm), kerneenergi eller jordskred.
9. Andre skader på ejendom: alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art f.eks. tyveri, undtagen de, der er anført under nr. 8.
10. Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer: ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar).
11. Ansvarsforsikring for luftfartøjer: ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar).
12. Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder: ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af hav-, indsø- og flodfartøjer (herunder førerens ansvar).
13. Almindelig ansvarsforsikring: ethvert ansvar, der ikke er anført under numrene 10, 11 og 12.
14. Kredit: almindelig insolvens, eksportkredit, salg på afbetaling, hypotekforsikring og landbrugsforsikring.
15. Kaution: direkte kaution og indirekte kaution.
16. Diverse økonomiske tab: arbejdsløshedsrisici, incassotab (almindeligt), dårligt vejr, tab af fortjeneste, fortsatte generalomkostninger, uforudsete handelsudgifter, tab af salgsværdi, husleje- eller indtægtstab, indirekte handelstab, bortset fra de ovenfor nævnte, ikke forretningsmæssige økonomiske tab og andre økonomiske tab.
17. Retshjælpsforsikring: retshjælpsforsikring.
18. Assistance: assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted.

Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser

- I. Almindelig livsforsikring:
- a) livsforsikring (navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live og livsforsikring med tilbagebetaling af præmier);
 - b) renteforsikring;
 - c) komplementære forsikringer tegnet i tilknytning til livsforsikring (navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse, herunder erhvervsudygtighed, og forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde eller forsikring mod invaliditet, som følge af ulykkestilfælde eller sygdom).
- II. Ægteskabs- og fødselsforsikring:
- a) forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab;
 - b) forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel.
- III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonds:
- a) livsforsikring (navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig forsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, og forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel);
- b) renteforsikring.
- IV. Permanent health insurance (langvarig sygeforsikring): sygeforsikring, som indgås for en lang periode, og er uopsigelig fra selskabets side i hele perioden.
- V. Tontine-virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede.
- VI. Kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuarberegninger og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse, mod erlæggelse af et én gangsbetalt eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrund

Lovforslaget indeholder ændringer af lov om forsikringsvirksomhed, lov om tilsyn med firmapensionskasser og en ophævelse af lov om udveksling af forsikringstjenesteydelser inden for direkte skadesforsikringsvirksomhed (herefter kaldet tjenesteydelsesloven).

Formålet med lovforslaget er navnlig at gennemføre følgende EF-direktiver:

- Rådets 3. direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv nr. 73/239/EØF og 88/357/EØF (92/49/EØF) (herefter kaldet 3. skadesforsikringsdirektiv),
- Rådets 3. direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv nr. 79/267/EØF og 90/619/EØF (92/96/EØF) (herefter kaldet 3. livsforsikringsdirektiv) og dele af
- Rådets andet direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser og om ændring af direktiv 79/267/EØF (90/619/EØF) (herefter kaldet 2. livsforsikringsdirektiv).

2. Lov om forsikringsvirksomhed og tjenesteydelsesloven

Den gældende lov om forsikringsvirksomhed er en lov om her etablerede forsikringsselskabers virksomhed i Danmark.

Danske forsikringsselskabers forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i udlandet og udenlandske forsikringsselskabers tjenesteydelsesvirksomhed i Danmark har siden 1. juli 1990 været reguleret af tjenesteydelsesloven.

I forbindelse med gennemførelsen af 3. skadesfor-

sikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv indføres bl.a. princippet om fuldt hjemlandstilsyn.

Efter dette princip føres tilsynet fra selskabets hjemland med dets samlede virksomhed, dvs. virksomheden i hjemlandet, virksomheden via filial og via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Tjenesteydelsesloven vil herefter i vidt omfang have mistet sin selvstændige betydning, hvorfor det foreslås, at loven i sin helhed ophæves, og at de bestemmelser, der stadig er af betydning, indsættes i lov om forsikringsvirksomhed. Denne lov kommer til at regulere såvel de etablerede forsikringsselskabers virksomhed i Danmark som de danske forsikringsselskabers forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i udlandet og udenlandske forsikringsselskabers tjenesteydelsesvirksomhed i Danmark.

3. EF-direktiverne

Principperne om gensidig anerkendelse og hjemlandskontrol er foreslået på baggrund af 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, som er hovedhjørnestenene i gennemførelsen af Det Indre Marked på forsikringsområdet.

Medlemslandene skal anerkende forsikringsselskaber godkendt i andre medlemslande og deres godkendte aktiviteter, som er indholdt i bilag 2 og 3 til lovforslaget. Det vil således i fremtiden være tilstrækkeligt med godkendelse i ét medlemsland for at kunne udøve virksomhed gennem en filial eller for at kunne udbyde grænseoverskridende forsikringstjenesteydelser i andre medlemslande.

Som konsekvens af princippet om gensidig anerkendelse fastsættes der procedurer for forsikringsselskabers etablering af filialer i andre medlemslande eller påbegyndelse af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Princippet om hjemlandskontrol indebærer, at tilsynsmyndighederne i forsikringsselskabets hjemland er ansvarlig for tilsynet med forsikringsselskabet, herunder med forsikringsselskabets aktiviteter i andre medlemslande.

3.1. Investeringsregler

3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv indeholder minimumskrav til medlemslandenes regler om forsikringsselskabers investeringer.

Direktivernes minimumsregler angår de af forsikringsselskabernes aktiver, der modsvarer selskabernes forpligtelser over for de forsikrede, mens direktiverne ikke stiller krav om regler for forsikringsselskabernes øvrige midler, dvs. i det væsentlige selskabernes egenkapital.

Direktivernes investeringsregler omfatter:

- Generelle principper for det enkelte forsikringsselskabs investeringspolitik (art. 20).
- En maksimumliste over tilladte aktiver (art. 21).
- Minimumskrav til investeringernes spredning og diversificering (art. 22).
- Generelle principper, der skal finde anvendelse ved medlemslandenes fastsættelse og administration af nationale regler om tilladte aktiver samt disses spredning og diversificering (art. 21, sidste del, og art. 22, stk. 2-4).

Hertil kommer regler om kongruens, dvs. om valutakursrisici på aktiverne i forhold til forpligtelserne, samt om aktivernes lokalisering.

De gældende investeringsregler kan kort beskrives ved 2 hovedregler: Reglen om at mindst 60 pct. af de midler, der modsvarer forpligtelserne over for de forsikrede, skal investeres i nærmere angivne aktiver, der anses for særligt sikre (væsentligst obligationer og ejendomme), samt reglen inden for livsforsikring, hvorefter den enkelte erhvervsrisiko (i form af aktier m.v.) højst må udgøre 2 pct. af balancesummen. Den tilsvarende regel for begrænsning af enkeltrisici i skadesforsikring fastslår, at højst 4 pct. af forpligtelserne over for de forsikrede må investeres i samme virksomhed.

Disse hovedregler opretholdes efter lovforslaget i det væsentlige, idet der foreslås visse ændringer, der udspringer af en anderledes systematik i direktivernes investeringsregler i forhold til systematikken i de gældende danske regler.

Direktivernes investeringsregler er som nævnt minimumsregler og udgangspunktet for lovforslagets investeringsregler har været, at der inden for de rammer direktiverne udstikker ikke har skullet ske en væsentlig lempelse af de gældende danske regler. Baggrunden herfor er, at de seneste års økonomiske problemer i store holdingkoncerner, som driver forsikringsvirksomhed, bl.a. kan tilskrives en risikofyldt investeringspolitik. Investeringsreglerne har baggrund i et ønske om at sikre, at sikkerhed og risikospredningssensyn tilgodeses i forvaltningen af de midler, forsikringsselskaber og pensionskasser administrerer på vegne af forsikringstagere og pen-

sionsopsparere, således at der foreligger en acceptabel sikkerhed for, at midlerne er til stede, når de skal anvendes i forbindelse med forsikringsbegivenheder eller pensionering.

De væsentligste ændringer i lovforslaget i forhold til de gældende regler er i øvrigt følgende:

- Investeringsreglerne for skadesforsikringsselskaber overføres til selve loven sammen med reglerne for livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. I de gældende regler er investeringsreglerne for skadesforsikringsselskaber fastsat i en bekendtgørelse.
- Der fastlægges en udtømmende liste over de aktiver, hvori de midler, der modsvarer forpligtelser over for forsikrede og pensionsopsparere, kan anbringes. Den gældende lov opregner alene de særligt sikre aktivtyper, hvori mindst 60 pct. af midlerne skal anbringes.
- Der fastlægges en grænse på 10 pct. for indlån i et enkelt kreditinstitut. De gældende regler indeholder ingen tilsvarende grænse.
- Der fastlægges en grænse på 5 pct. for placering i en enkelt ejendom. De gældende regler indeholder ingen tilsvarende grænse.
- Der fastlægges en grænse på 5 pct. for placering i et enkelt datterselskab, der ikke er et egentligt investeringsselskab og som ikke er et livsforsikringsselskab. De gældende regler indeholder ingen tilsvarende grænse.
- Der fastlægges en grænse på 40 pct. for placering i realkreditobligationer udstedt af samme realkreditinstitut. De gældende regler indeholder ingen tilsvarende grænse.
- Der fastlægges en grænse på 10 pct. for de samlede placeringer i ikke-børsnoterede værdipapirer. De gældende regler indeholder ingen tilsvarende grænse.

I forhold til forsikringsselskabernes og pensionskassernes nuværende investeringer vil ovennævnte nye begrænsninger i enkelte tilfælde kunne skabe vanskeligheder. Det forudsættes, at koncernstrukturer og investeringer, herunder ejendomsinvesteringer, der er etableret eller foretaget inden for de gældende regler, men som ikke kan rummes inden for de nye regler, ikke skal omdannes eller afvikles som en konsekvens af de nye regler. Tilpasning til det nye regelsæt skal i sådanne tilfælde kunne finde sted inden for de rammer og i en takt, der naturligt følger af det enkelte selskabs eller den enkelte pensionskasses investeringspolitik. Lovforslaget indeholder en generel dispensationsmulighed, der bl.a. kan anvendes i tilfælde hvor eksisterende investeringer ikke er i overensstemmelse med de nye regler.

Investeringsgrænserne skal i øvrigt i overensstemmelse med hidtidig praksis fortolkes således, at de gælder på investeringstidspunktet. Overskridelse af grænserne, der forårsages af værdistigninger på investeringerne, fusioner eller virksomhedsovertagelser nødvendiggør ikke, at investeringen nedbringes.

3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv gælder i modsætning til lov om forsikringsvirksomhed ikke for selskaber, der udelukkende driver genforsikringsvirksomhed. Det vil blive særskilt vurderet, om de nye investeringsregler skaber sådanne særlige problemer for genforsikringsselskaber, at det kan begrunde, at der udstedes særregler for disse selskaber. Loven indeholder i § 1, stk. 2, den fornødne hjemmel til, at der givet fald kan udstedes særregler.

Investeringsreglerne er endnu ikke gennemført i de andre EU-medlemslande. Skulle der efter de danske reglers vedtagelse vise sig et behov for at tilpasse nogle af dem af hensyn til de danske forsikringsselskabers konkurrenceevne over for udlandet, vil reglerne blive taget op til fornyet overvejelse.

3.2. Det tekniske grundlag m.v.

3. livsforsikringsdirektiv indeholder forskellige bestemmelser vedrørende de enkelte elementer i livsforsikringsselskabers tekniske grundlag m.v.

Direktivet indeholder regler for fastsættelse af den maksimale grundlagsrente, og Finanstilsynet vil udstede en bekendtgørelse herom. Det følger endvidere, at fastsættelse af de statistiske beregningslementer og omkostningslementer skal vælges med forsigtighed under hensyntagen til, i hvilken stat forpligtelsen består, hvilken forsikringstype der er tale om, samt til de administrative omkostninger og forudsatte provisioner.

Endelig fastlægger direktivet, at præmierne som udgangspunkt skal være tilstrækkelige i sig selv, idet systematisk og permanent tilførsel af midler udefra skal undgås.

Disse direktivbestemmelser, der vedrører de forskellige elementer i det tekniske grundlag m.v., gennemføres ved lovforslaget (§ 1, nr. 7), hvor præmiefastsættelse, grundlagsrente og statistiske beregningslementer samt omkostningslementer anføres hver for sig som i 3. livsforsikringsdirektiv.

3.3. Forbrugerbeskyttelsesregler

Medlemsstaterne får efter såvel 3. skadesforsikringsdirektiv som 3. livsforsikringsdirektiv ret til at opretholde specifikke bestemmelser begrundet i almindelige hensyn. Det betyder, at udenlandske forsikringsselskaber i lighed med danske forsikringsselskaber skal overholde f.eks. danske forbrugerbeskyttelsesregler vedrørende markedsføring, og at de på samme måde som danske selskaber undergives forbrugerombudsmandens kompetence.

Samtidig med at forbrugerne får adgang til et større og mere varieret udvalg af forsikringer, er det vigtigt, at de modtager nødvendige oplysninger for at kunne vælge de forsikringer, der bedst passer til deres behov. Der vil derfor i overensstemmelse med direktiverne blive udarbejdet bekendtgørelser om de oplysninger, som forsikringstagerne skal modtage i forbindelse med tegning af forsikring. Det vil bl.a. inden for livsforsikring være et krav, at oplysningerne modtages på dansk, ligesom der skal gives oplysninger om klageadgang.

Industriministeriet vil i øvrigt i samarbejde med berørte organisationer og myndigheder udarbejde en oversigt over relevant forbrugerbeskyttelseslovgivning m.v. Dette materiale vil via de respektive hjemlandstilsynsmyndigheder blive udleveret til udenlandske forsikringsselskaber, når disse vil drive virksomhed i Danmark.

Industriministeriet vil i øvrigt i samarbejde med berørte organisationer og myndigheder udarbejde en oversigt over relevant forbrugerbeskyttelseslovgivning m.v. Dette materiale vil via de respektive hjemlandstilsynsmyndigheder blive udleveret til udenlandske forsikringsselskaber, når disse vil drive virksomhed i Danmark.

3.4. EØS-aftalen samt forholdet til tredielande i øvrigt

Forholdet til tredielande er ikke omhandlet i 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv bortset fra bestemmelser om overdragelse af forsikringsbestande vedrørende filialer af selskaber fra tredielande.

En EØS-aftale mellem EF og EFTA med undtagelse af Schweiz blev vedtaget i 1993. Denne aftale erstattede en oprindelig EØS-aftale af 2. maj 1992. Aftalen pålægger på forsikringsområdet EFTA-landene at kopiere den EF-lovgivning, der er vedtaget før den 31. juli 1991, dvs. til og med 2. generationsdirektiverne. Forhandlingerne om at få 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv med i en tillægsprotokol er påbegyndt.

For Schweiz's vedkommende gælder efter bortfaldet af den oprindelige EØS-aftale den mellem EF og Schweiz indgåede aftale om direkte forsikring bortset fra livsforsikring (Schweiz-aftalen). Denne omfatter 1. skadesforsikringsdirektiv, turistassistentdirektivet, retshjælpsforsikringsdirektivet, kredit- og kauforsikringsdirektivet og etableringsreglerne i 2. skadesforsikringsdirektiv.

For forsikringsselskaberne fra øvrige tredielande vil de hidtidige regler være gældende, dvs. at disse selskabers forsikringsvirksomhed i Danmark er underkastet dansk lov og dansk tilsyn.

Forsikringsselskaber fra EFTA-lande (med undtagelse af Schweiz), som gennemfører 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv i national lovgivning inden den fælles tillægsprotokol til EØS-

aftalen er vedtaget, vil fra da af ifølge lovforslaget blive behandlet efter de samme regler som EU-selskaber.

4. Høring

Lovforslaget har været udsendt i høring hos Foreningen af Firmapensionskasser, Justitsministeriet, Landsorganisationen i Danmark (LO), Skatteministeriet, Socialministeriet, Arbejdsministeriet, Assurandør-Societetet, Danmarks Nationalbank, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Industri, Den Danske Aktuarforening, Budgetdepartementet, Arbejdsmarkedspensionsrådet, Forbrugerrådet, AMP-Samarbejdet, Realkreditrådet, Danmarks Rederiforening, Miljøministeriet, Sundhedsministeriet, Trafikministeriet, Arbejdsskadestyrelsen, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Lønmodtagernes Dyrstidsfond (LD), Danske Investeringsforeningers Fællesrepræsentation, Administrations- og Personaledepartementet og Ministeriet for Erhvervs-politisk Samordning.

5. Administrative og statsfinansielle konsekvenser

Forlaget forventes ikke at få administrative eller statsfinansielle konsekvenser.

6. Erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser

Åbningen af grænsen for udenlandske og danske forsikringselskaber skønnes at medføre en øget konkurrence, men det er ikke muligt at kvantificere disse erhvervsøkonomiske konsekvenser. Virkningen af, at både det danske og de udenlandske forsikringsmarkeder åbnes, vil kun vise sig gradvis.

Forslaget forventes ikke at få miljømæssige konsekvenser.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 2, stk. 1, nr. 1)

Danske forsikringselskabers tjenesteydelsesvirksomhed i udlandet og udenlandske forsikringselskabers tjenesteydelsesvirksomhed i Danmark reguleres af tjenesteydelsesloven, mens lov om forsikringsvirksomhed regulerer her etablerede forsikringselskabers virksomhed i Danmark.

I forbindelse med implementeringen af 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv indføres bl.a. princippet om fuldt hjemlandstilsyn. Efter dette princip føres tilsynet fra selskabets hjemland med dets samlede virksomhed, dvs. virksomheden i hjemlandet, virksomheden via filial og via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Tjenesteydelsesloven mister herefter i vidt omfang sin selvstændige betydning. De bestemmelser i tjenesteydelsesloven, som fortsat har betydning, foreslås indsat i lov om forsikringsvirksomhed, således at denne lov kommer til at regulere såvel de her etablerede forsikringselskabers virksomhed i Danmark som de danske forsikringselskabers tjenesteydelsesvirksomhed i udlandet og udenlandske forsikringselskabers tjenesteydelsesvirksomhed i Danmark.

Tjenesteydelsesloven foreslås derfor ved lovforslagets § 2 ophævet samtidig med ikrafttrædelsen af dette lovforslag. Forslaget ophæver som en konsekvens heraf henvisningen til loven. Dette kræver endvidere en ændring i lovens § 5 (lovforslagets § 1, nr. 3).

Selv om lov om forsikringsvirksomhed herefter også omfatter forsikringsvirksomhed i form af tjenesteydelser i Danmark, er det kun en mindre del af lovens regler, der har interesse ved forsikringstjenesteydelser. En meget stor del af lovens regler gælder efter deres indhold kun for danske forsikringselskaber. Desuden skal lovens regler fortolkes i overensstemmelse med forsikringsdirektiverne således, at loven fuldt ud respekterer princippet om, at forsikringstilsynet for et forsikringselskab fra en anden medlemsstat i Den europæiske Union sker i henhold til hjemlandets tilsynslov og foretages af hjemlandets tilsynsmyndighed.

Til nr. 2 (§ 4)

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til § 3 i tjenesteydelsesloven. Ordet »forretningsafdeling (generalagentur)« er dog ændret til »filial«. Denne sproglige tilpasning skyldes ønsket om at anvende samme betegnelse som på pengeinstitutområdet og på realkreditområdet.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer indholdsmæssigt til den nuværende § 211, stk. 5, som fastslår, at der også foreligger etablering i de 2 nævnte tilfælde. Bestemmelsen foreslås ændret således, at den tilpasses de ændrede regler i kapitel 24, hvorefter der er 2 former for filialetablering, jf. forslagets § 1, nr. 41 og 49 (§ 211 og § 219).

Såfremt filialens hjemland er et EU-land eller et land, der har implementeret 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv (3. generationsdirektiverne), reguleres filialen efter forslagets § 1, nr. 41. Såfremt dette ikke er tilfældet, følges de i medfør af forslagets § 1, nr. 49 fastsatte regler.

Til nr. 3 (§ 5 nr. 2)

Den hidtidige bestemmelse foreslås ændret, så forsikringsvirksomhed efter loven også omfatter den

virksomhed, der udøves af en filial af et udenlandsk EU-forsikringsselskab, jf. forslaget § 1, nr. 41 (§ 211) samt som grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed jf. forslaget § 1, nr. 43 (§ 213). Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 1.

Til nr. 4 (§ 9, stk. 4)

Det følger af art. 14 i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 13 i 3. livsforsikringsdirektiv, at en tilladelse, dvs. koncession, til at drive virksomhed kan tilbagekaldes, såfremt der ikke gøres brug af denne. Det foreslås derfor at give Finanstilsynet bemyndigelse til at tilbagekalde et selskabs koncession, såfremt den ikke har været benyttet i 2 år eller mere.

Til nr. 5 (§ 9 a)

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 gennemfører bestemmelsen i art. 6 i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 5 i 3. livsforsikringsdirektiv, hvorefter der stilles krav om, at et selskab, der ansøger om koncession til forsikringsvirksomhed, faktisk skal ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed, kvalifikationer, og erhvervs erfaring.

Tilsvarende regler er gældende på pengeinstitut- og realkreditområdet, og den foreslåede bestemmelse svarer derfor til § 6, stk. 6, i lov om banker og sparekasser m.v. samt § 9, stk. 2, i realkreditloven.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 gennemfører bestemmelsen i art. 8, stk. 2, i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 7, stk. 2, i 3. livsforsikringsdirektiv, hvorefter koncession kan nægtes af hjemlandets kompetente tilsynsmyndighed, hvis denne under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringsselskabet ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagerens egnethed.

De pågældende kan f.eks. i forbindelse med ejerskab eller deltagelse i ledelsen af andre finansielle virksomheder have vist sig uegnede til at drive virksomhed forsvarligt.

Tilsvarende regler er gældende på pengeinstitut og realkreditområdet, og den foreslåede bestemmelse svarer derfor til § 6, stk. 7, i lov om banker og sparekasser m.v. samt § 9, stk. 3, i realkreditloven.

Til nr. 6 (§ 29, stk. 3) og til nr. 7 (§ 29, stk. 6)

I overensstemmelse med art. 8, stk. 1, i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 7, stk. 1, i 3. livsforsikringsdirektiv stilles der krav om, at en ansøgning om koncession til at drive forsikringsvirksomhed skal indeholde oplysninger om alle kapitalejere, der ejer en kvalificeret andel, jf. forslaget § 1, nr. 9, og om størrelsen af denne andel.

En tilsvarende regel er gældende på pengeinstitut- og realkreditområdet, og den foreslåede bestemmelse i det nye stk. 3 svarer derfor til § 6, stk. 1, 3. pkt., i bank- og sparekasseloven samt § 8, stk. 2, i realkreditloven.

Bestemmelsen i stk. 6 gennemfører bestemmelser om forholdet til tredielande (gensidighed) i Rådets direktiver om udveksling af tjenesteydelser inden for ansvarsforsikring for motorkøretøjer og 2. livsforsikringsdirektiv, således at Finanstilsynet kan efterleve eventuelle krav fra Europakommissionen om suspension af koncessioner til tredielandes forsikringsselskaber i henholdsvis art. 4, stk. 4, i motoransvarsdirektivet og art. 9, stk. 4, i 2. livsforsikringsdirektiv. Bestemmelsen omfatter alene ansøgninger om oprettelse af datterselskaber fra tredielandes forsikringsselskaber, der ikke allerede er meddelt koncession i et af EU's medlemslande.

Lande omfattet af EØS-aftalen vil ikke blive betragtet som tredielande.

Til nr. 8 (§ 31)

Bestemmelsen præciserer de principper, som de tekniske grundlag m.v. skal udformes efter, jf. art. 18 og 19 i 3. livsforsikringsdirektiv. Der lægges særlig vægt på, at det anmeldte tekniske grundlag m.v. er betryggende, samt at selskabets overskud fordeles rimeligt. Udeladelsen af formuleringen i stk. 1: »Finanstilsynet skal påse, at anmeldelser efter § 30 er fyldestgørende, og at ...« indebærer ingen ændring af retstilstanden, idet Finanstilsynets opgavevaretagelse følger af § 237, og idet det kræves i Finanstilsynets bekendtgørelse nr. 535 af 27. juni 1993, udstedt i medfør af § 241 a, at anmeldelsen skal være indholdsmæssigt fyldestgørende. Herefter vedrører § 31 alene krav til indholdet af de anmeldte forhold, og der er i stk. 6 givet hjemmel til udstedelse af mere detaljerede bekendtgørelser herom.

Reglerne for fordeling af selskabets overskud skal, jf. stk. 2, være formuleret så det klart og præcist fremgår, hvorledes overskuddet anvendes til fordeling imellem de enkelte forsikringer, til henlæggelse til forsikringsbestanden som sådan (bonusudjævningshensættelser o. lign.) og til egenkapital m.m.

Fordelingen af selskabets overskud skal endvidere være rimelig i forhold til de berettigede parter. Hermed fastslås, at udgangspunktet for fordelingen af overskuddet er det såkaldte kontributionsprincip, hvorefter overskuddet fordeles blandt de berettigede parter efter de forhold, hvori de har bidraget til overskuddsdannelsen. Den del af selskabets overskud, der herefter tilfalder forsikringstagerne (bonus), skal frigives på rimelig vis under forsikringsaftalens løbetid.

Kravet i stk. 3 betyder, at enhver forsikringstype vurderet på tegningstidspunktet skal kunne hvile i sig selv.

Grundlagsrente, de statistiske beregningslementer og omkostningselementerne skal, jf. stk. 4 og 5, vælges forsigtigt. Ved bedømmelse af om et beregningsgrundlag er betryggende er det herefter ikke tilstrækkeligt, at forholdet mellem de enkelte beregningslementer er realistiske, eller at beregningsgrundlaget ud fra en helhedsvurdering er betryggende. Grundlagsrenten for sig og risiko- og omkostningselementerne for sig skal vælges med forsigtighed.

Finanstilsynet gives i stk. 7 hjemmel til at udstede påbud, såfremt anmeldte forhold ikke opfylder lovens krav.

Til nr. 9 (§§ 33 a og 33 b)

I § 33 a reguleres adgangen til at eje eller kontrollere betydelige kapitalposter i et forsikringselskab. Bestemmelserne indføres som følge af kravet i art. 15 i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 14 i 3. livsforsikringsdirektiv. Fysiske eller juridiske personer kan således forhindres i at eje et forsikringselskab, såfremt der er risiko for, at de vil modvirke en forsvarlig drift af selskabet.

Denne måde at regulere finansielle institutter på var indtil 1. januar 1991 ikke anvendt i Danmark, men blev som følge af krav i 2. banksamordningsdirektiv indført i bank- og sparekasseloven, jf. dennes kapitel 3 a. Det foreslåede svarer til bestemmelserne på pengeinstitutområdet. Bestemmelsen findes desuden i realkreditloven, jf. dennes § 78.

Ifølge stk. 1 skal Finanstilsynet på forhånd underrettes om og godkende, når nogen direkte eller indirekte erhverver en kvalificeret andel i forsikringselskabet. Finanstilsynet skal på forhånd ligeledes underrettes om og godkende enhver efterfølgende forøgelse af kvalificerede andele, der bringer den samlede ejerandel op på eller over en grænse på 20 pct., 33 pct., 50 pct., eller at forsikringselskabet bliver et datterselskab.

En kvalificeret andel defineres i stk. 2 i overensstemmelse med definitionen i art. 1 i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

Såfremt det er et forsikringselskab i et andet medlemsland indenfor Den Europæiske Union (EU), der ønsker at erhverve en kvalificeret andel, skal Finanstilsynet altid, inden en afgørelse træffes, konsultere tilsynsmyndighederne i det pågældende forsikringselskabs hjemland. Det samme gælder for et moderselskab til et forsikringselskab i et andet medlemsland og for en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et forsikringselskab i et andet medlems-

land. Ifølge stk. 3 har Finanstilsynet en frist på 3 måneder til at træffe beslutning om, hvorvidt en erhvervelse af en andel kan godkendes. Fristen regnes fra Finanstilsynets modtagelse af underretning om den påtænkte erhvervelse af andelen.

I henhold til stk. 4 kan Finanstilsynet i sin godkendelse fastsætte en gennemførelsesfrist. Overholdes fristen ikke, er godkendelsen bortfaldet.

I stk. 5 åbnes mulighed for, at Finanstilsynet kan suspendere behandlingen af ansøgninger efter stk. 1, hvis der er tale om et selskab med hjemsted uden for EU. Bestemmelsen hænger sammen med reglerne i art. 9 i 2. livsforsikringsdirektiv (90/619/EØF) og art. 4 i motortjenesteydelsesdirektivet (90/618/EØF) om forholdet til tredjelande.

Lande omfattet af EØS-aftalen vil ikke blive betraget som tredjelande.

Ifølge stk. 7 skal forsikringselskabet, når det får kendskab til overdragelser, som hæver eller sænker andelen i forhold til de niveauer, der er angivet i stk. 1, straks indberette forholdet til Finanstilsynet.

3. generationsdirektiverne kræver, at forsikringselskaberne mindst en gang om året meddeler navnene på de kapitalejere, som ejer en kvalificeret andel samt størrelsen af disse kapitalandele. Oplysninger herom tænkes indberettet som led i forsikringselskabernes indberetning af regnskabsmæssige oplysninger til Finanstilsynet.

§ 33 b, stk. 1, giver Finanstilsynet mulighed for at ophæve stemmeretten for kvalificerede andele, hvis ejere modvirker en forsvarlig drift af forsikringselskabet, eller påbyde forsikringselskabet at følge bestemte retningslinier.

Ifølge stk. 2 kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten for kapitalandele, hvis ejere ikke har overholdt forpligtelsen efter § 33 a, stk. 1, til forudgående at underrette Finanstilsynet om erhvervelse eller udvidelse af kapitalandelen.

Såfremt Finanstilsynet efterfølgende godkender den pågældende investering, tildeles kapitalandelen igen sin stemmeret. Beslutninger, der efter aktieselskabsloven gyldigt er truffet i perioden, hvor kapitalandelene er frataget stemmeret, har fuld gyldighed også efter stemmerettens reetablering.

Ifølge stk. 3 skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten for kapitalandele erhvervet trods Finanstilsynets afvisning af at godkende erhvervelsen.

Det foreslåede svarer til bestemmelserne på pengeinstitutområdet (bank- og sparekasselovens § 7c). Bestemmelsen findes desuden i realkreditloven, jf. dennes § 79.

Til nr. 10 (§ 34 a)

Lovens § 34 a, der foreslås ophævet, kræver, at bestyrelsen foranlediger generalforsamlingen indkaldt inden 6 måneder, når halvdelen af selskabets basiskapital er tabt. Et forsikringssselskabs basiskapital er imidlertid ikke et fast beløb, men en størrelse, der løbende ændrer sig, afhængig af udviklingen i værdien af selskabets aktiver og omfanget af dets forpligtelser. Bestemmelsen savner derfor et præcist indhold, og den har af samme grund ikke fundet anvendelse i praksis.

Til nr. 11 (§ 89, stk. 4)

Ændringen er en konsekvens af forslaget § 1, nr. 8.

Til nr. 12 (§ 90, stk. 2)

Ændringen er en konsekvensrettelse af den seneste ændringslov (lov nr. 1062 af 23. december 1992).

Til nr. 13 (§ 93, stk. 2 og 3)

Forslaget præciserer, at de rettigheder, der tillægges revisorerne, tilkommer såvel de valgte revisorer som den interne revisionschef.

Forslaget skal ses i forlængelse af den ændring af § 190, stk. 3, som blev gennemført ved lov nr. 1062 af 23. december 1992, hvorefter tilsynet har mulighed for i forbindelse med udstedelse af forskrifter om revisionens gennemførelse også at fastsætte regler om intern revision.

Ændringen svarer til en ændring, der er blevet foretaget i § 16 i realkreditloven og § 16b i bank- og sparekasseloven.

Til nr. 14 (§ 107, stk. 1)

Bestemmelsen, der finder anvendelse på gensidige selskaber, foreslås affattet, så den er enslydende med aktieselskabslovens § 69, stk. 1, der gælder for forsikringsaktieselskaber. Udtrykket »revisionsberetning«, der findes i den gældende bestemmelse, er afskaffet i lovgivningen i øvrigt og har derfor ikke som udtrykket »revisionspåtegning« en præcis betydning.

Til nr. 15 (§ 124, stk. 2)

Bestemmelsen om, hvad der skal omtales i årsberetningen, foreslås udvidet med et nyt nr. 4, der kræver omtale af forsikringssselskabets filialer i udlandet. Dette svarer til, hvad der allerede gælder for selskaber omfattet af årsregnskabsloven, jf. årsregnskabslovens § 56, stk. 2.

Til nr. 16 (§ 125, stk. 5)

Ændringen vil bringe bestemmelsen i overensstemmelse med bestemmelsen i årsregnskabslovens § 62, stk. 4. Bekendtgørelsen af årsregnskabernes modtagelse kræves herefter ikke foretaget i Statstidende, men kan, som det allerede er praksis, foretages i det særlige registreringstidende eller i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens edb-informationssystem.

Til nr. 17 (Kapitel 14 a)

Ændringen af overskriften fra »Placeringsregler« til »Investeringsregler« afspejler alene ønsket om tydeliggørelse af kapitlets indhold.

De foreslåede ændringer i kapitel 14a gennemfører investeringsreglerne i 3. skadesforsikringsdirektivs art. 20-23 samt de enslydende bestemmelser i 3. livsforsikringsdirektiv med samme artikelnumre.

Efter forslaget skal bestemmelserne gælde ensartet og fælles for livsforsikringssselskaber og skadesforsikringssselskaber, når bortset fra den afvigende procentgrænse i den foreslåede § 129, jf. denne paragrafs stk. 1 og 2 (forslagets § 1, nr. 20). Efter gældende lov er reglerne for livsforsikringssselskaber indeholdt i selve loven, mens reglerne for skadesforsikringssselskaber er indeholdt i bekendtgørelse nr. 789 af 4/12 1991 udstedt med hjemmel i lovens § 130, stk. 2.

Investeringsreglerne er udformet under hensyn til, at de for livsforsikringssselskaber gældende regler om registrering af aktiver skal kunne anvendes på de aktiver, der omfattes af reglerne.

Til nr. 18 (§ 127 a)

Bestemmelsen gennemfører direktivernes art. 20, der indeholder overordnede investeringsprincipper for de midler, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser.

Bestemmelsen understreger, at der er en pligt for forsikringssselskabers ledelse til at sørge for, at selskabet har tilstrækkelige aktiver, og at de aktiver, der skal dække de forsikringsmæssige hensættelser, er udvalgt således, at de er egnede til dette formål. Bestemmelsen må ses på baggrund af, at opfyldelse af spredningskravene i §§ 128-130 ikke nødvendigvis sikrer en forsvarlig spredning og diversificering. En aktieportefølje (der efter forslaget kan gå op til 50 pct. af hensættelserne, jf. § 128, stk. 3) kan eksempelvis vedrøre en bestemt sektor og derved være urimeligt udsat for tab forårsaget af et samlet tilbageslag for denne sektor.

Det fastslås, at investeringsreglerne skal være opfyldt på et hvilket som helst tidspunkt. Dette svarer til gældende praksis, jf. registreringsbekendtgørelse (nr. 526 af 29/6 1990) § 1, stk. 1, og § 1, stk. 4, i

Bilag til f. t. l. vedr. forsikringsvirksomhed m.m.

anbringelsesbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 789 af 4/12 1991).

Værdien af de aktiver, der omfattes af de foreslåede regler, skal mindst modsvare størrelsen af de samlede forsikringsmæssige hensættelser. Inden for livsforsikring omfatter de samlede forsikringsmæssige hensættelser: livsforsikringshensættelser, erstatningshensættelser og bonusudjævningshensættelser. De gældende investeringsregler finder alene anvendelse for midler svarende til livsforsikringshensættelserne, som udgør langt den største del af de forsikringsmæssige hensættelser. Den udvidelse af investeringsreglernes anvendelsesområde, der vil finde sted, når reglerne kommer til at omfatte de samlede forsikringsmæssige hensættelser og ikke kun livsforsikringshensættelserne, er meget beskedne. Inden for livsforsikring svarer udvidelsen totalt til ca. 1,5 pct. opgjort på regnskabstallene for 1992. 2 pct.-reglen i den gældende lovs § 129 gælder dog for samtlige midler i et livsforsikringsselskab og ikke kun for den del, der modsvarer livsforsikringshensættelserne, jf. bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 20 (§ 129).

Inden for skadesforsikring indebærer forslaget en tilsvarende udvidelse af investeringsreglernes anvendelsesområde, fordi de gældende regler kun finder anvendelse på præmiehensættelser og erstatningshensættelser. De samlede forsikringsmæssige hensættelser omfatter herudover bl.a. udjævningshensættelser. Udvidelsen inden for skadesforsikring er af størrelsesordenen 2,7 pct. (1992).

Direktivernes krav i art. 20 om, at investeringerne skal foretages så der sikres »en passende diversificering og spredning« er efter forslaget gengivet ved kravet om, at der ikke må foreligge »en uforholdsmæssig stor afhængighed af en bestemt kategori af aktiver, et bestemt investeringsmarked eller en bestemt investering«. Denne formulering anses at give hensigten mere præcist. Den foreslåede formulering stammer fra direktivernes art. 22, stk. 2, nr. i, der bl.a. præciserer indholdet af kravet om diversificering og spredning.

Bestemmelserne i stk. 2 indeholder nærmere regler for opgørelse af de forsikringsmæssige hensættelser til brug for investeringsreglerne. Reglerne svarer til de gældende.

Bestemmelserne i stk. 3 indeholder nærmere regler for aktivernes opgørelse til brug for investeringsreglerne. Nr. 1 præciserer, at investeringsreglerne skal tage udgangspunkt i aktivernes værdi, som disse er løbende værdireguleret efter de af forsikringsselskabet anvendte værdiansættelsesmetoder. Dette svarer til gældende praksis. Nr. 2 gennemfører direktivernes art. 21, stk. 1, nr. i og vi, hvorefter aktiverne

opgøres til nettoværdien efter fradrag af en eventuel behæftet del eller efter fradrag af forpligtelser over for låntager. Bestemmelsen under nr. 3 gennemfører direktivernes art. 21, stk. 1, nr. iv. Bestemmelsen finder eksempelvis anvendelse på valutaterminskontrakter, der tilvejebringer kongruens (valutamatching) mellem de forsikringsmæssige forpligtelser og aktiverne. Tilsvarende er andre afledte finansielle instrumenter, der reducerer eller ophæver markedsrisikoen, renterisikoen eller udsteder- og debitorrisikoen på aktiverne set i forhold til de forpligtelser, der skal dækkes, omfattet. Bestemmelsen under nr. 4 svarer til den gældende regel i lovens § 132, nr. 1. Påløbne renter udgør en særlig kategori i direktivernes aktivliste, jf. art. 21, stk. 1, litra C, o. Efter forslaget begrænses anvendelsen af påløbne renter, i overensstemmelse med de gældende regler, til de renter, der er påløbet de værdipapirer, der indgår blandt de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser.

Til nr. 19 (§ 128)

Ad stk. 1.

Bestemmelsen gennemfører direktivernes art. 21, stk. 1, og erstatter den gældende § 128, stk. 1, der dog kun gælder for livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser samt for arbejdsskadeforsikringsvirksomhed. Endvidere erstatter bestemmelsen § 4 i anbringelsesbekendtgørelsen for skadesforsikringsselskaber (nr. 789 af 4. december 1991).

Listen i de nugældende regler omfatter alene aktiver, der anses for særligt sikre (guldrandede aktiver), idet det er fastsat, at mindst 60 pct. af hensættelserne skal være anbragt i disse guldrandede aktiver. For de resterende 40 pct. er ikke fastsat bestemte aktivkategorier eller særlige regler. I praksis består disse resterende investeringer hovedsageligt af aktieplaceringer.

Den foreslåede aktivliste er i overensstemmelse med direktivernes krav udformet som en udtømmende liste over de aktiver, der kan anvendes til at dække de forsikringsmæssige hensættelser.

Aktivlisten i direktivernes art. 21, stk. 1, indeholder brede og omfattende kategorier, der ikke uden nærmere præciseringer er egnede som udgangspunkt for de mere detaljerede investeringsregler, der i henhold til de øvrige direktivbestemmelser kræves indført nationalt. Kategorierne i forslagets aktivliste er på den baggrund nærmere præciseret med henblik på, at de kan danne udgangspunkt for spredningskravene.

Aktivlisten er i øvrigt udformet således, at katego-

rierne under nr. 1-7 stort set svarer til de aktiver, der efter de gældende regler anses for guldrandede.

Nr. 1:

Kategorien, der svarer til gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med nr. 7, er udformet med henblik på at gennemføre art. 22, stk. 3, 4. pind. Lande omfattet af zone A er OECD-landene samt Saudi Arabien.

De omfattede værdipapirer vil sædvanligvis være børsnoterede. Det er dog ikke et krav, at de skal være børsnoterede for at være omfattet. Dette skyldes, at nogle forsikringsselskaber og pensionskasser investerer i uoterede gældsbreve udstedt af kommuner. Sådanne gældsbreve omfattes af bestemmelsen. Der gælder ingen begrænsninger for investeringer i denne kategori.

Obligationer udstedt af Kreditforeningen af Kommuner i Danmark anses for omfattet af nr. 1.

Nr. 2:

Kategorien, der svarer til, hvad der efter praksis accepteres efter gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 7, er udformet med henblik på at gennemføre art. 22, stk. 3, 4. pind. Der gælder ingen begrænsninger for investeringer i denne kategori.

Nr. 3:

Kategorien, der svarer til gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 2, er udformet med henblik på gennemførelse af art. 22, stk. 4, der muliggør en særlig høj enkeltrisikogrænse for danske realkreditobligationer, jf. forslaget § 1, nr. 20 (§ 129, stk. 7).

Endvidere omfatter kategorien andre danske obligationer med tilsvarende sikkerhed som f.eks. obligationer udstedt af Dansk Landbrugs Realkreditfond og Danmarks Skibskreditfond samt udenlandske obligationer, der frembyder en tilsvarende sikkerhed og er underlagt tilsyn svarende til danske realkreditinstitutter.

Ud over 40 pct.-grænsen for den enkelte udsteder, jf. forslaget § 1, nr. 20 (§ 129, stk. 7), gælder ingen begrænsninger for investeringer i denne kategori.

Nr. 4:

Kategorien, der svarer til gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 3, sammenholdt med nr. 7, er udformet med henblik på gennemførelse af art. 22, stk. 3, 1. pind, art. 22, stk. 1, litra c, samt art. 21, stk. 1, nr. iii. Der gælder ingen begrænsninger for investeringer i denne kategori. Dog er investeringerne omfattet af regler om begrænsning af enkeltrisici, jf. forslaget § 1, nr. 20 (§ 129, stk. 1 og 8).

Nr. 5:

Kategorien, svarer til gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 6. I princippet gælder ingen begrænsninger for investeringer i denne kategori. Dog omfattes investeringerne af en regel om begrænsning af enkeltrisici i § 129, stk. 4.

I den gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 6, er det præciseret, at forsikringsselskabets hovedkontor kan indgå blandt ejendommene. Denne præcisering er ikke medtaget, da den anses for overflødig. Efter praksis anses kontorejendomme med fleksible udnyttelsesmuligheder generelt for at falde ind under ejendomme, hvis værdi er uafhængig af en særlig erhvervsudnyttelse, og forsikringsselskabernes hovedkontorer udgør ikke en særgruppe i forhold hertil.

Gældende praksis med hensyn til, hvilke ejendomstyper der anses for omfattet af gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 6, ændres ikke med forslaget. Eksempelvis anses institutionsbyggeri, for hvilken der foreligger en længerevarende lejekontrakt med en offentlig myndighed, for omfattet af bestemmelsen.

Nr. 6:

Kategorien svarer til gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 4. Der gælder ingen begrænsninger for investeringer i denne kategori. Dog omfattes investeringerne af reglen om begrænsning af enkeltrisici i § 129, stk. 4. Udtrykket »tinglyst panteret« refererer til det danske tinglysningssystem, men omfatter tillige tilsvarende udenlandske sikringsinstrumenter.

Reglen om, at pantebrevene skal ligge inden for to tredjedele af ejendomsvurderingen, anvendes således, at dette skal gælde på investeringstidspunktet. En efterfølgende nedvurdering af ejendommen, der betyder at grænsen overskrides, indebærer ikke, at pantebrevet ikke længere kan omfattes af bestemmelsen. Forsikringsselskabet må dog ikke acceptere omprioriteringer, der medfører, at pantebrevet sikkerhedsmæssigt kommer til at ligge over grænsen på to tredjedele af ejendomsværdien, hvis pantebrevet fortsat skal omfattes af de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser.

Nr. 7:

Kategorien, svarer til gældende lovs § 128, stk. 1, nr. 5. Der gælder ingen begrænsninger for denne kategori.

Nr. 8:

Kategorien omfatter investeringsbeviser i investeringsforeninger, der omfattes af reglerne i Rådets direktiv 85/611/EØF, herunder danske investeringsforeninger. Kategorien er ikke særligt udskilt i de gældende regler, men kan indgå blandt de uspecifi-

cerede aktiver, hvori højst 40 pct. af hensættelserne kan anbringes. Efter direktivernes art. 22, stk. 3, 2. pind, skal anbringelser i investeringsforeninger, der ikke er samordnet efter EF-reglerne behandles mere restriktivt end anbringelser i investeringsforeninger, der er samordnet. Dette er i lovforslaget udmøntet på den måde, at anbringelser i investeringsforeninger, der ikke er reguleret efter EF-reglerne, omfattes af nr. 12, der foreslås underlagt en samlet investeringsgrænse på 10 pct. af hensættelserne, jf. forslagens § 1, nr. 19 (§ 128, stk. 6). Investeringer i investeringsbeviser omfattet af nr. 8 vil fortsat kunne foretages indenfor 40% grænsen, jf. forslagens § 1, nr. 19 (§ 128, stk. 5). For investeringer i den enkelte investeringsforening er fortsat en begrænsning i forslagens § 1, nr. 20 (§ 129, stk. 9).

Nr. 9:

Kategorien omfatter obligationer og lån, der er børsnoterede i lande omfattet af zone A. Kategorien er ikke særligt udskilt i de gældende regler, men kan indgå blandt de uspecificerede aktiver, hvori højst 40 pct. af hensættelserne kan anbringes. Efter direktivernes art. 22, stk. 3, 3. pind, skal unoterede værdipapirer behandles mere restriktivt end børsnoterede værdipapirer. Direktiverne anvender betegnelsen »reguleret marked«, som i forslaget er »oversat« til »børsnoteret«. 3. skadesforsikringsdirektivs art. 1, litra j (art. 1, litra k, i 3. livsforsikringsdirektiv) knytter visse kvalitetskrav til definitionen af »et reguleret marked«. Disse kvalitetskrav anses for opfyldt på de offentlige børser i zone A-landene.

Direktivernes krav om, at unoterede værdipapirer skal behandles mere restriktivt end børsnoterede værdipapirer, er efter lovforslaget udmøntet ved, at obligationer og lån, der ikke omfattes af nr. 9, omfattes af nr. 12, der foreslås underlagt en samlet 10 pct.-begrænsning, jf. forslagens § 1, nr. 19 (§ 128, stk. 6). For værdipapirer fra en enkelt udsteder gælder begrænsningen efter forslagens § 1, nr. 20 (§ 129, stk. 1 og 2).

Nr. 10:

Kategorien omfatter aktier og andre kapitalandele, der er børsnoteret i et zone A-land, herunder Danmark, jf. i øvrigt bemærkningerne til nr. 9 ovenfor.

Nr. 11:

Denne kategori af aktiver er ikke særligt udskilt i de gældende regler, men kan indeholdes i de uspecificerede ikke-guldrandede aktiver, der kan dække hensættelserne med op til 40 pct. Kategorien underlægges tilsvarende efter forslaget ingen samlet be-

grænsning. De enkelte investeringer er dog underlagt begrænsningerne efter forslagens § 1, nr. 20 (§ 129, stk. 1 og 2).

Nr. 12:

Kategorien er en rest, der omfatter kapitalandele, der ikke er børsnoterede, usikrede udlån og andre værdipapirer. Udtrykket »værdipapirer« anses ikke at omfatte afledte finansielle instrumenter (terminskontrakter, købs- og salgsretter). Sådanne afledte finansielle instrumenter kan kun indgå blandt de aktiver, der dækker hensættelserne, i kraft af forslagens § 1, nr. 18 (§ 127 a, stk. 3, nr. 3). Kategorien er efter forslagens § 1, nr. 19 (§ 128, stk. 6), i overensstemmelse med direktivernes art. 22, stk. 1, litra e, underlagt en samlet investeringsgrænse på 10 pct.

Ad stk. 2:

Bestemmelsen gennemfører direktivernes art. 21, stk. 1, nr. viii, og angiver, at aktiver i et datterselskab, der alene foretager og forvalter investeringer omfattet af stk. 1 ligeledes behandles som aktiver efter stk. 1.

Er datterselskabet ikke ejet 100 pct. af moderselskabet, indgår datterselskabets aktiver i forhold til placerings- og spredningskravene til en forholdsmæssig værdi svarende til moderselskabets ejerandel.

Ad stk. 3 og 4:

Bestemmelserne indfører regler om, at aktiver, der ejes af datterselskaber, der driver forsikringsvirksomhed, ligeledes vil kunne behandles som aktiver efter stk. 1. I så fald betragtes de underliggende aktiver i datterselskabet sammen med moderselskabets egne aktiver som aktiver, der dækker moderselskabets forsikringsmæssige hensættelser. Datterselskabets aktiver skal være af en art så de omfattes af kategorierne i § 128, stk. 1.

Det er dog ikke alle et forsikringsdatterselskabs aktiver, der på denne måde kan anvendes til at dække et moderselskabs forsikringsmæssige hensættelser. De af datterselskabets aktiver, der dækkes af datterselskabets egne forsikringsmæssige hensættelser, kan ikke anvendes til også at dække moderselskabets hensættelser. Det forudsættes endvidere, at det kun er aktiver ud over dem, der dækker datterselskabets solvensmargen, bestemmelsen kan finde anvendelse på.

Når bestemmelsen finder anvendelse, behandles selve datterselskabsinvesteringen ikke som et aktiv, der omfattes af begrænsningerne i § 128, stk. 5 og 6. Disse begrænsninger finder anvendelse på de sam-

menlagte aktiver i moderselskabet og i datterselskabet, som dækker moderselskabets hensættelser.

Når datterforsikringsselskabet er et skadesforsikringsselskab, foreslås det i stk. 4, at datterselskabets aktiver højst kan anvendes til at dække moderselskabets hensættelser inden for en grænse på 5 pct. En tilsvarende begrænsning anses ikke for nødvendig for livsforsikringsdatterselskaber, fordi risikoen for at tabe egenkapital som følge af den forsikringsmæssige risiko er væsentlig mindre i et livsforsikrings-selskab end i et skadesforsikringsselskab.

Når et datterforsikringsselskab ikke behandles efter § 128, stk. 3 eller 4, finder bestemmelsen i § 129, stk. 6, anvendelse på datterselskabet, og aktierne i og eventuelle lån til datterselskabet indgår blandt de aktiver, der omfattes af grænserne i § 128, stk. 5, 6 og 7.

Ad stk. 5:

Efter de gældende regler skal mindst 60 pct. af hensættelserne investeres i aktiver, der anses for særligt sikre (guldrandede aktiver). Disse guldrandede aktiver er opregnet i lovens § 128, stk. 1.

Forslagets § 128, stk. 5, opretholder dette princip. Efter bestemmelsen må højst 40 pct. af aktiverne være aktiver af en art, der omfattes af aktivlistens nr. 8-12 i § 128, stk. 1. De øvrige aktiver under aktivlistens nr. 1-7 svarer til de guldrandede aktiver efter de gældende regler.

Ad stk. 6:

Bestemmelsen gennemfører art. 22, stk. 1, litra e. Efter direktivernes art. 22, stk. 1, litra e, må højst 10 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser være investeret i noterede værdipapirer. Det er derfor fastsat i forslagets § 128, stk. 6, at noterede værdipapirer m.v. omfattet af nr. 12 ikke må overstige 10 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser.

Ad stk. 7:

Bestemmelsen gennemfører art. 22, stk. 1, litra c, idet den heri fastsatte maksimumgrænse på 5 pct. er nedsat til 2 pct.

Til nr. 20 (§ 129)

Ad stk. 1, 2 og 3:

Bestemmelserne svarer til de gældende regler i lovens § 129, stk. 1 og 2, samt i § 5, stk. 1 og 2, i anbringelsesbekendtgørelsen for skadesforsikringsselskaber (nr. 789 af 4/12 1991). Der er dog den forskel, at procentgrænsen for livsforsikringsselskaber sættes i forhold til størrelsen af de forsikringsmæssige hen-

sættelser og ikke som i de gældende regler i forhold til de samlede passiver. Forskellen indebærer en mindre nedsættelse af grænsen for påtagelse af enkeltrisiko i livsforsikringsselskaber.

Til gengæld er der den lempelse i forhold til de gældende regler for livsforsikringsselskaber, at begrænsningen kun finder anvendelse på de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser og ikke livsforsikringsselskabernes samlede midler, dvs. også den del af aktiverne, der dækker egenkapitalen. Det forudsættes, at risikospredningshensynet for de samlede aktiver tilgodeses ved at indføje en ny regel i solvensdækningsreglerne, hvortil der allerede foreligger den fornødne hjemmel i lovens § 34, stk. 3.

4 pct.-reglen for skadesforsikringsselskaber (stk. 2) svarer til den gældende regel i anbringelsesbekendtgørelsen.

Bestemmelsen i forslagets § 1, nr. 20 (§ 129, stk. 1, 2 og 3), gennemfører i øvrigt direktivernes art. 22, stk. 1, litra b. Dog er den i direktiverne fastsatte maksimumgrænse på 5 pct., der under nærmere angivne betingelser kan forhøjes til 10 pct., nedsat til 4 henholdsvis 2 pct. For særlige aktivtyper er der dog i § 129, stk. 4-11, fastsat højere grænser.

Begrænsningerne i stk. 1 og 2 vedrører summen af samtlige aktiver, der indebærer en risiko på en enkelt virksomhed eller sammenhørende virksomheder, hvadenten dette skyldes, at virksomheden m.v. er udsteder, låntager eller garant. Risici i kraft af indirekte ejerskab medregnes. Om investeringer i forskellige juridiske enheder udgør en samlet risiko afgøres efter samme praksis, som anvendes i forbindelse med engagementsbegrebet inden for pengeinstitutsektoren, jf. bank- og sparekasselovens § 23, stk. 1. Koncernforbundne virksomheder anses således altid for at udgøre en samlet risiko.

I overensstemmelse med gældende praksis skal 2 og 4 pct.-grænserne og andre tilsvarende enkeltinvesteringegrænser fortolkes således, at de gælder på investeringstidspunktet. Overskridelser der forårsages af værdistigningen på investeringen, fusioner eller virksomhedsovertagelser nødvendiggør ikke, at investeringen nedbringes. Udnyttelse af tegningsrettigheder knyttet til eksisterende investeringer vil kunne forårsage, at grænsen overskrides. Som udgangspunkt må et sådant tilfælde betragtes som en situation, der berettiger til en dispensation fra begrænsningen, jf. forslagets § 1, nr. 25 (§ 134).

Ad stk. 4:

Bestemmelsen i stk. 4 gennemfører direktivernes art. 22, stk. 1, litra a, der kræver en begrænsning af den enkelte ejendomsinvestering. Efter direktiverne

kan denne grænse højst udgøre 10 pct. Det foreslås, at der i de danske regler fastsættes en grænse på 5 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser. De gældende regler har ingen fast grænse for enkeltejendomsinvesteringer.

Som udgangspunkt anses et sammenhængende bygningskompleks med tilhørende grund at udgøre en enkelt risiko, uanset om komplekset anvendes stykvis til forskellige formål eller af forskellige lejere. Ud fra en konkret vurdering kan tilsynet anvende sin dispensationsmulighed, jf. forslaget § 1, nr. 25 (§ 134), således at et større bygningskompleks kan opdeles i mindre enheder, der hver for sig anses at udgøre en enkelt risiko.

Ad stk. 5:

I stk. 5 angives, at såfremt et forsikringselskab ejer en andel af et selskab, der alene investerer i grunde og bygninger omfattet af § 128, stk. 1, nr. 5, anvendes grænsen fastsat i stk. 4 ligeledes. Tilsvarende anses sådanne investeringer for at tilhøre kategorien i § 128, stk. 1, nr. 5, med den konsekvens, at investeringerne ikke omfattes af 40 pct.-begrænsningen i § 128, stk. 5, eller 10 pct.-begrænsningen i § 128, stk. 6.

Ad stk. 6:

For investeringer i datterselskaber, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, foreslås en forhøjet investeringsgrænse på 5 pct. En tilsvarende grænse findes ikke i de gældende regler. Det forudsættes, at dispensationsmuligheden efter forslaget § 1, nr. 25 (§ 134), anvendes i tilfælde af, at begrænsningen måtte vise sig at ramme koncernstrukturer, der er etableret inden for rammerne af de gældende investeringsregler.

Grænsen på 5 pct. gælder ikke for datterselskaber, der driver livsforsikringsvirksomhed, når disse datterselskaber opfylder de betingelser, der er fastsat i forslaget § 128, stk. 3.

Ad stk. 7:

Direktiverne indeholder i art. 22, stk. 4, en mulighed for forhøjelse af grænsen for påtagelse af sådanne enkeltrisici for obligationer med særlige karakteristika, der indebærer, at risikoen på udsteder er ubetydelig. Bestemmelsen blev indføjet i direktiverne med særligt henblik på danske realkreditobligationer på grund af disses store betydning som investeringsobjekt sammenholdt med det begrænsede antal obligationsudstedere.

Efter udkastet udnyttes direktivernes lempelsesmulighed fuldt ud, således at forsikringsselskaberne kan investere op til 40 pct. af hensættelserne i realkreditobligationer fra et enkelt realkreditinstitut.

Ad stk. 8:

Efter de gældende regler er der ikke fastsat begrænsninger for indlån i danske pengeinstitutter, der anses for en guldrandet placering. Direktiverne muliggør ikke en tilsvarende generel undtagelse for pengeinstitutindlån.

For indlån i kreditinstitutter foreslås en forhøjet grænse på 10 pct., fordi forsikringsselskaber ofte har behov for større aftaleindskud i forbindelse med midlertidige likviditetsoverskud. Grænsen på 10 pct. gælder efter forslaget tilsvarende for værdipapirer (obligationer) udstedt af kreditinstitutter, som ikke er efterstillet andre kreditorer (ansvarlig lånekapital), og for risici på forsikringsselskaber og kreditinstitutter i forbindelse med garantistillelse for lån under hensyn til, at sådanne værdipapirer eller lån frembyder en tilsvarende sikkerhed.

For placeringer, der udgør en del af den ansvarlige kapital i kreditinstitutter eller forsikringsselskaber, gælder de almindelige grænser på henholdsvis 2 og 4 pct. for påtagelse af erhvervsrisici fastsat i stk. 1 og 2. Dog må den samlede risiko (indlån og garantier m.v. plus aktier og ansvarlig lånekapital) på et kreditinstitut eller et forsikringsselskab ikke udgøre mere end 10 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser. Bestemmelsen i stk. 3 gælder tilsvarende for grænsen på 10 pct. i stk. 8, således at det er risikoen på den koncern, kreditinstituttet eller forsikringsselskabet indgår i, der ikke må overstige 10 pct.

Ad stk. 9:

Bestemmelsen fastsætter en særlig risikogrænse for placeringer i investeringsforeningsbeviser. Under hensyn til, at investeringsforeninger omfattet af Rådets direktiv 85/611/EØF er underlagt risikospredningskrav, fastsættes en højere grænse end de 2 og 4 pct. fastsat i stk. 1 og 2.

Efter dansk lovgivning kan investeringsforeninger opdeles i afdelinger. De enkelte afdelinger i investeringsforeningen er i så fald juridisk og økonomisk samt med hensyn til spredningsregler underlagt regler, der gør, at de for investor kan betragtes som separate risikoenheder, jf. § 2 a i lov om investeringsforeninger. Det forudsættes derfor, at risikogrænsen i forslaget § 129, stk. 9, administreres således, at den gælder i forhold til den enkelte afdeling i danske investeringsforeninger. Tilsvarende gælder for afdelinger af udenlandske investeringsinstitutter, der måtte

have et lovgrundlag, der i lighed med det danske, gør dem til separate investeringsenheder underlagt reglerne i direktiv 85/611/EØF.

Hvis en investeringsforening eller afdeling heraf alene investerer i aktiver under kategorierne i § 128, stk. 1, nr. 1-3, dvs. væsentligst statsobligationer og realkreditobligationer, kan andelene i investeringsforeningen eller afdelingen betragtes som en guld- randet investering. Andelene i investeringsforeningen eller afdelingen foreslås derfor i sådanne tilfælde henregnet til de guldrandede aktiver med den konsekvens, at de ikke omfattes af 40 pct.-begrænsningen i foreslagets § 128, stk. 5.

Ad stk. 10:

Direktiverne undtager lån til stater og regionale myndigheder fra begrænsningen for påtagelse af elektrisici, jf. art. 22, stk. 1, litra b.

Forslagets § 129, stk. 10, indeholder en tilsvarende undtagelse, hvilket svarer til de nugældende regler.

De nugældende regler undtager generelt de guld- randede aktiver fra 2 pct.-begrænsningen (4 pct.-begrænsningen i skadesforsikring). En tilsvarende generel undtagelse er ikke indeholdt i udkastet.

En tilsvarende undtagelse er foreslået for police- lån, hvilket svarer til retstilstanden i dag.

Ad stk. 11:

Den nugældende 2 pct.-begrænsning (4 pct.-be- grænsning i skadesforsikring) gælder generelt ikke for koncerninterne placeringer. En sådan generel undtagelse for koncernplaceringer er ikke opret- holdt i udkastet.

Efter direktivernes art. 22, stk. 2, nr. iv, kan inve- steringer i datterselskaber undtages fra investerings- begrænsningerne, når datterselskabets aktiver i sted- et underlægges begrænsningerne.

Bestemmelsen gennemfører denne direktivbe- stemmelse ved at undtage datterselskaber fra 2 og 4 pct.-begrænsningerne. Det forudsættes, at investe- ringsskravene i forslagets § 128 og § 129 finder anvendelse på datterselskabets og moderselskabets sam- menlagte aktiver set som helhed.

Er datterselskabet ikke ejet 100 pct. af modersel- skabet, indgår datterselskabets aktiver i forhold til placerings- og spredningskravene til en forholds- mæssig værdi svarende til moderselskabets ejerand- el.

Til nr. 21 (§ 130)

Gældende lovs § 130, stk. 2, indeholder en bemyn- digelsesbestemmelse, hvorefter placeringsreglerne

for skadesforsikringssselskaber fastsættes i bekendt- gørelser udstedt af Finanstilsynet. Denne bemyndi- gelsesbestemmelse er overflødig, når reglerne for skadesforsikringssselskaber, som foreslået, indgår i selve loven. Den foreslås derfor ophævet.

Forslaget til § 130 svarer i øvrigt med visse redak- tionelle ændringer til den gældende bestemmelse i § 130, stk. 1.

Til nr. 22 (§ 130 a)

Reglen implementerer art. 23 i 3. livsforsikringsdi- rektiv, der undtager investeringslivsforsikringspro- dukter uden rentegaranti fra spredningsreglerne i art. 20 og 22. For disse produkter skal placeringerne været givet ved de investeringsfonde, hvis værdi ydelserne er knyttet til. Finanstilsynet får i i stk. 2 hjemmel til ved bekendtgørelse at give nærmere reg- ler om disse forsikringsprodukter, der endnu er ret ukendte i Danmark. For investeringslivsforsikrings- produkter med rentegaranti skal placeringsreglerne i forslagets § 128 og § 129 gælde for placeringer sva- rende til de garanterede ydelser.

Til nr. 23 (§ 131)

Ad stk. 1-5:

Bestemmelserne svarer bortset fra visse conse- kvensændringer til de gældende bestemmelser.

Det forudsættes, at de registrerede aktiver opfyl- der kravene i §§ 127 a-130 a. Registreringen vil såle- des omfatte aktiver med en værdi, der modsvarer samtlige forsikringsmæssige hensættelser, hvor de efter gældende regler alene omfatter aktiver svaren- de til livsforsikringshensættelserne.

Ad stk. 6:

Den gældende bestemmelse i § 131, stk. 6, foreslås ophævet som en konsekvens af den ændrede affattel- se af § 128 og § 131, stk. 1.

I stedet foreslås indsat en bestemmelse for de til- fælde, hvor et datterselskab varetager investeringer- ne. Herefter kan datterselskabsinvesteringerne regi- streres på to måder. Kapitalandele og lån til datter- selskabet kan indgå blandt de registrerede aktiver, selv om det er de underliggende aktiver i dattersel- skabet, der sammen med moderselskabets aktiver skal overholde investeringsreglerne. Forsikringsssel- skabet har dog efter bestemmelsen også den mulig- hed at registrere de underliggende aktiver i dattersel- skabet direkte.

Ad stk. 7-10:

Bestemmelserne svarer til de gældende regler.

Til nr. 24 (§ 132)

Den gældende bestemmelse, der tillader, at påløbne renter og forfaldne præmier kan indgå blandt de registrerede aktiver, overflødiggøres som en konsekvens af forslaget § 127 a, stk. 2, og stk. 3, nr. 4, der har samme effekt som den gældende § 132.

Til nr. 25 (§ 134)

De gældende regler indeholder dispensationsmuligheder i lovens § 128, stk. 2, og i § 134. Sidstnævnte dispensationsmulighed gælder dog kun for forsikringsvirksomhed drevet i udlandet.

Direktiverne indeholder i art. 21, stk. 2, og i art. 22, stk. 6, regler om, at medlemslandene i konkrete tilfælde kan dispensere fra direktivernes investeringsregler.

Som det er forudsat i de gældende regler og i direktiverne, kan der opstå behov for at dispensere fra investeringsreglerne, der erfaringsmæssigt ikke i detaljer kan udformes, så de i alle tilfælde virker rimelige og hensigtsmæssige. Ved reglernes indførelse kan der ligeledes være tilfælde, hvor kravene ikke er opfyldt, og hvor det vil være hensigtsmæssigt at kunne give en dispensation, eventuelt for en periode. Som udgangspunkt antages, at investeringer foretaget i medfør af de gældende investeringsregler vil kunne opretholdes.

Det forudsættes, at dispensationer gives ud fra en konkret vurdering. Dispensationerne kan tidsbegrænses. Dispensationer, der indebærer at direktivernes begrænsninger overskrides, skal være tidsbegrænsede.

Til nr. 26 (§ 144, stk. 1)

Da kapitalindskud, f.eks. erhvervelse af aktier i de af bestemmelsen omhandlede virksomheder kan frembyde samme betænkeligheder som ydelse af lån eller sikkerhedsstillelse, foreslås bestemmelsen ændret, således at også kapitalindskud er omfattet af lovens forbud.

Til nr. 27 (§ 155, stk. 1)

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 28 (§ 155, stk. 2)

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 29 (kapitel 16)

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 30 (§ 157, stk. 1)

Ændringerne er af redaktionel karakter samt indeholder en præcisering af, at et selskab kan overdrage forsikringer til et andet selskab uden tilladelse fra Finanstilsynet, såfremt den enkelte forsikringstager skriftligt accepterer sin nye forsikringsaftale.

Til nr. 31 (§ 157, stk. 2)

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 32 (§ 157, stk. 3)

I den gældende bestemmelse er det anført, at Finanstilsynet »omgående« skal give et forsikringsselskab meddelelse om eventuel nægtelse af en tilladelse til overdragelse af en forsikringsbestand. Denne formulering kunne give det indtryk, at behandlingen af ansøgninger om bestandsoverdragelser skal gives en fortrinnsstilling i tilsynets sagsbehandling på bekostning af andre sager. Med den foreslåede ændring tydeliggøres, at ansøgninger om bestandsoverdragelse som hidtil indgår i tilsynets normale sagsbehandling uden særlig fortrinnsstilling.

Et forsikringsselskab vil kunne få tilladelse til overdragelse af en forsikringsbestand, selvom tilladelsen ikke vil kunne foreligge i samme regnskabsår, som overdragelsen har regnskabsmæssig virkning for. Tilladelsen vil dog normalt skulle foreligge på tidspunktet for godkendelsen af det årsregnskab, for hvilket overdragelsen har virkning.

Til nr. 33 (§ 159, stk. 1)

Der henvises til bemærkningerne til nr. 30.

Til nr. 34 (§ 159, stk. 2)

Der henvises til bemærkningerne til nr. 32.

Til nr. 35 (§ 189, stk. 1 og stk. 2)

Der henvises til bemærkningerne til nr. 13.

Til nr. 36 (§ 190, stk. 2)

Der henvises til bemærkningerne til nr. 13, idet det herved præciseres at oplysningspligten påhviler både de valgte revisorer og den interne revisionschef.

Til nr. 37 (§ 199, stk. 2)

Der henvises til bemærkningerne til nr. 16.

Til nr. 38 (§ 203 a, stk. 1)

Da de tværgående pensionskasser med vedtagelsen af 3. livsforsikringsdirektiv omfattes af samtlige livsforsikringsdirektiver, er det fundet rigtigst at op-

hæve anvendelse af de særlig lempelige regler i §§ 193-198 på de tværgående pensionskasser, for så vidt angår stiftelse, kapital og tegningsregler.

Til nr. 39 (§ 204)

Pensionskassevirksomhed har hidtil været begrænset til det danske territorium. Ved ændringen fjernes den geografiske afgrænsning i pensionskassers virkeområde.

Da de tværgående pensionskasser med vedtagelsen af 3. livsforsikringsdirektiv omfattes af samtlige livsforsikringsdirektiver, jf. art. 5 i 3. livsforsikringsdirektiv, ophæves den særlige danske livsforsikringsklasse V. Pensionskasserne vil dog fortsat i deres koncession kunne begære virksomheden begrænset til traditionelle pensionskassedydelser, jf. art. 7, stk. 2 i 1. livsforsikringsdirektiv, som ændret ved art. 4 i 3. livsforsikringsdirektiv.

§ 203 fastlægger det primære arbejdsområde for de tværgående pensionskasser til at sikre pension efter ensartede regler for medlemmer, der via erhverv eller ansættelsesbetingelser skal optages i en tværgående pensionskasse. Paragraffen kræver ikke begrænsninger i hvilke ydelser, der herudover kan ydes til medlemmerne af pensionskassen.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte afgrænsning mellem de aktiviteter, pensionskasser må udøve og de aktiviteter, gensidige selskaber og aktieselskaber må udøve. Idet den væsentligste afgrænsning i de tværgående pensionskassers virksomhed ligger i medlemsoptagelsen, jf. § 203, vil det væsentligste indhold i regler udstedt i medfør af § 204 være præciseringer af medlemsafgrænsninger samt en regel om, at pensionskasserne ikke må drive akkvisition uden for pensionskassernes potentielle medlemskreds.

I øvrigt er paragraffen tilrettet således, at ordene »drive dermed direkte forbunden virksomhed« er udgået som overflødige, idet kasserne er berettigede til at drive den i § 6 a nævnte virksomhed.

Til nr. 40 (§ 205, stk. 2)

Bestemmelsen ophæves som en konsekvens af, at den særlige danske livsforsikringsklasse V udgår, jf. bemærkningerne til nr. 39 (§ 204).

Til nr. 41 (§ 211)

I § 211 fastsættes de procedurer, efter hvilke et udenlandsk forsikringselskab, der har fået koncession i et andet land inden for EU eller i et land, som har gennemført 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, kan påbegynde virksomhed her i landet gennem en filial. Reglerne herom er fast-

sat på grundlag af art. 32 i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

Bestemmelsen i stk. 5, 1. pkt., er begrundet i direktivernes princip om gensidig anerkendelse. I henhold til 2. pkt. kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen dog fastsætte regler om anmeldelse og registrering.

Den virksomhed, som et udenlandsk forsikringselskab kan påbegynde, omfatter de aktiviteter, der er opført som bilag 2 eller 3 til lovforslaget. Det er dog en betingelse, at det udenlandske forsikringselskab i hjemlandet har specifik koncession til at udøve de ønskede aktiviteter.

En filial kan påbegynde sin virksomhed 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse bilagt de i stk. 2 nævnte oplysninger fra hjemlandets tilsynsmyndigheder om, at et forsikringselskab ønsker at oprette en filial her i landet. Finanstilsynet har således en frist på 2 måneder til at tilrettelægge sin del af tilsynet med filialen samt fastlægge eventuelle vilkår for udøvelse af virksomhed begrundet i almene hensyn.

Såfremt filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, dvs. motoransvarsforsikring, bortset fra fragtførerens ansvar, skal der tillige fremsendes erklæring om, at filialen er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring, jf. stk. 3.

Til nr. 42 (§ 212)

I § 212 fastsættes nærmere regler om den generalagent, som selskabet skal vælge til at lede filialen.

Reglerne herom er fastsat på grundlag af art. 32, stk. 2, litra d, i 3. generationsdirektiverne og de gældende regler i § 213 i lov om forsikringsvirksomhed om myndighed, meddelelse af prokura m.v.

I stk. 2 bestemmes, at hvis generalagenten ikke fungerer som den i § 213, stk. 3, nævnte repræsentant for selskabets virksomhed m.h.t. motoransvarsforsikring, så skal der udnævnes en sådan. Det må dog anses for at være det sædvanlige, at generalagenten også er denne særlige skadesrepræsentant.

Til nr. 43 (§ 213)

I § 213 fastsættes de procedurer efter hvilke et udenlandsk forsikringselskab, der har koncession i et andet land inden for EU eller i et land, som har gennemført 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, kan påbegynde virksomhed her i landet i form af grænseoverskridende tjenesteydelser. Reglerne herom er fastsat på grundlag af art. 35 i de to 3. generationsdirektiver.

Den virksomhed, som et udenlandsk forsikringselskab kan påbegynde, omfatter de aktiviteter, der

er opført som bilag 2 eller 3 til lovforslaget. Det er dog en betingelse, at det udenlandske forsikringselskab i hjemlandet har specifik koncession til at udøve de ønskede aktiviteter. Aktiviteter, som ikke er opført i bilag 2 eller 3, er ikke omfattet af den gensidige anerkendelse.

Selskabet kan påbegynde sin virksomhed her i landet, når det får meddelelse om, at hjemlandets tilsynsmyndigheder har fremsendt de i stk. 2 nævnte oplysninger til Finanstilsynet, hvilket skal ske inden for en frist på 1 måned.

Bestemmelserne i stk. 3-6 om medlemskab af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring, udnævnelse af en særlig repræsentant m.v., hvis selskabet skal udøve motoransvarsforsikring, svarer til de gældende regler i §§ 9 og 9 a i tjenesteydelsesloven, som foreslås ophævet.

Til nr. 44 (§ 214)

Forslaget gennemfører muligheden i art. 38 i 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv for, at Finanstilsynet kan kræve, at de oplysninger, som det i henhold til direktiverne har lov til at anmode om vedrørende de forsikringselskaber, som opererer i Danmark, indsendes på dansk.

Til nr. 45 (§ 215)

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 9, stk. 1, i tjenesteydelsesloven, der foreslås ophævet, med de tilpasninger, der følger af reglerne om hjemlandskontrol i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

Til nr. 46 (§ 216)

§ 216 er en gennemførelse af art. 40 i 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv.

Finanstilsynet har herefter en mulighed for at udstede påbud, iværksætte sanktioner og forbyde et udenlandsk forsikringselskab med hjemsted i et andet land inden for EU fortsat at udøve virksomhed her i landet.

Den i art. 40 fastsatte forpligtelse til underretning af hjemlandets tilsynsmyndighed skal følges, idet Finanstilsynet først skal søge at bringe lovovertrædelserne til ophør gennem påbud og sanktioner efter lov om forsikringsvirksomheds bestemmelser. Hvis det ikke hermed lykkes at bringe overtrædelserne til ophør, og foranstaltninger, iværksat af hjemlandets tilsynsmyndigheder, derudover ikke har haft den ønskede virkning, kan Finanstilsynet forbyde selskabet at udøve virksomhed her i landet. Bestemmelsen kan også ramme grovere overtrædelser af forsikringsaftaleloven, markedsføringsloven, dørsalgloven m.v.

Bestemmelserne finder tilsvarende anvendelse på lande udenfor EU, som har gennemført 3. generationsdirektiverne.

Det tilføjes, at bestemmelsen ikke gør indgreb i de pligter, der efter lovgivningen påhviler erhvervsdrivende over for deres kunder eller f.eks. skattemyndighederne. Udenlandske selskaber er i deres adfærd i Danmark således undergivet Forbrugsombudsmandens kompetence.

Til nr. 47 (§ 217)

Forslaget er en gennemførelse af art. 13, stk. 5, i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 12, stk. 5, i 3. livsforsikringsdirektiv. Det fremgår af direktiverne, at Finanstilsynet skal have mulighed for efter begæring fra et andet EU-medlemslands kompetente myndighed, at begrænse eller forbyde den fri rådighed over aktiver beliggende i Danmark, og som tilhører selskaber, der er under tilsyn af den pågældende myndighed.

Adgangen til rådighedsberøvelse, der også gælder i relation til lande uden for EU, som har gennemført 3. generationsdirektiverne, er begrundet i hensynet til beskyttelse af forsikringstagernes og de øvrige sikredes rettigheder.

Til nr. 48 (§ 218)

Forslaget til § 218 tager udgangspunkt i den gældende § 220, stk. 1. Forbuddet mod mægling i erhvervsmæssig øjemed foreslås begrænset til medvirken til tegning af direkte livsforsikring og skadesforsikring i selskaber i lande, som hverken er EU-lande eller lande, som har gennemført 2.- eller 3. generationsdirektiverne.

En yderligere forudsætning for, at mægling er lovlig, er at selskaber, der mægles til, opfylder adgangsbetingelserne for at dække risici her i landet, jf. nr. 1-3 i bestemmelsen.

Det gældende stk. 2 i § 220 foreslås ophævet, da den særlige dispensationsadgang til udenlandske mæglerfirmaer må anses for at være overflødiggjort efter gennemførelsen af 3. generationsdirektiverne. Dette skyldes, at dispensationsadgangen, siden den blev indført ved den første skadesforsikringslov i 1934, alene har været anvendt overfor Lloyds-mæglere.

Til nr. 49 (§ 219)

Det foreslås at indsætte en bestemmelse, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om filialvirksomhed her i landet, der ikke er omfattet af § 211, stk. 1, og tjenesteydelsesvirksomhed, der ikke er omfattet af § 213, stk. 1, dvs. selska-

ber fra lande uden for EU og fra lande, der ikke har gennemført 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

For filialerne vil reglerne i hovedtræk komme til at svare til indholdet af det nugældende kapitel 24. For tjenesteydelsesvirksomhed vil reglerne skulle tage højde for de lande, der anmelder sig som tjenesteydere i Danmark i henhold til 2. livsforsikringsdirektiv og 2. skadesforsikringsdirektiv.

Til nr. 50 (kapitel 24 a)

I kapitel 24 a fastsættes regler for danske forsikringsselskabers virksomhed i udlandet, dels som filialetablering eller udbydelse af fri tjenesteydelsesvirksomhed i andre EU-lande eller lande, der har gennemført 3. generationsdirektiverne, dels som virksomhed i det øvrige udland. I sidstnævnte tilfælde er fastsat en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler herom.

Til nr. 51 (§ 220)

I § 220 fastsættes proceduren for danske forsikringsselskabers etablering af filialer eller udbydelse af grænseoverskridende tjenesteydelser i andre EU-lande eller lande, der har gennemført 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv. Proceduren svarer til den i § 211 anførte, jf. art. 32 i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet indsigt i forsikringsselskabets aktiviteter i udlandet og gør det muligt at tilrettelægge tilsynet med virksomheden, inden den påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med selskabet og det pågældende lands tilsynsmyndigheder og sidenhed at følge dens »globale solvens«.

Ifølge stk. 3 kan Finanstilsynet unklade at fremsende oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet, hvis selskabets administrative struktur og finansielle situation ikke er forsvarlig i forhold til den påtænkte etablering. Blandt kravene til den administrative struktur i denne sammenhæng kan specielt nævnes, at forsikringsselskabets organisation skal være så veludviklet, at den muliggør en forsvarlig styring af virksomheden i udlandet.

Ud over informationskravene i § 220 vil bestemmelsen i § 240, stk. 1, om, at et forsikringsselskab på forlangende skal give Finanstilsynet enhver oplysning om selskabets forhold, gøre det muligt for Finanstilsynet at få yderligere oplysninger, såfremt dette måtte anses for hensigtsmæssigt.

Til nr. 52 (§ 221)

Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte regler om overdragelse af forsikringsbestande tegnet via filialvirksomhed eller tjenesteydelsesvirksomhed i andre EU-lande eller lande, som har gennemført 3. generationsdirektiverne.

Til nr. 53 (§ 222)

Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte regler om danske forsikringsselskabers virksomhed i andre lande end EU-lande eller lande, som har gennemført 3. generationsdirektiverne.

Til nr. 54 (§ 222, stk. 4)

Der henvises til bemærkningerne til nr. 16.

Til nr. 55 (§§ 223-229)

Bestemmelserne om tilsyn med udenlandske filialer i Danmark foreslås ophævet, idet de ikke mere – som følge af reglerne i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv – kan opretholdes over for selskaber omfattet af forslaget § 1, nr. 41 og 43 (§§ 211 og 213).

Til nr. 56 (§ 238, stk. 4)

Der er tale om en redaktionel tilretning.

Til nr. 57 (§ 240, stk. 1)

Det foreslås at ændre stk. 1, således at Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed, også omfatter filialer omfattet af forslaget § 211 og mellemmand, samt § 219-filialer. For så vidt angår mellemmand svarer ændringen til § 14 i tjenesteydelsesloven, som foreslås ophævet.

Bestemmelsen vedrørende § 211-filialer er indsat, fordi det ikke kan udelukkes, at Finanstilsynet også kan have behov for at indhente oplysninger fra filialer, som er under et andet lands tilsyn.

Filialer etableret i medfør af reglerne i § 219 er også medtaget i den foreslåede ændring. Disse filialer, som svarer til filialer omfattet af det nugældende kapitel 24, er i dag indeholdt i ordet »forsikringsselskaberne«, men foreslås, af hensyn til tydeliggørelse, særskilt nævnt.

Til nr. 58 (§ 240, stk. 4 og 5)

Stk. 4 og 5 gennemfører art. 10 i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 9 i 3. livsforsikringsdirektiv – kontrol af filialer på stedet – og er en konsekvens af princippet om hjemlandskontrol. For at hjemlandets tilsynsmyndigheder kan udøve tilsyn, må de have adgang til at foretage undersøgelser på stedet i filialer af hjemlandets forsikringsselskaber.

Bestemmelsen hjemler derfor disse andre EU-landes tilsynsmyndigheder adgang til at indhente oplysninger og foretage inspektion her i landet i filialer af forsikringsselskaber fra de pågældende lande. De nævnte artikler åbner mulighed for, at filialmedlemsstatens kompetente myndigheder kan deltage i inspektionen, og det foreslås, at Finanstilsynet deltager i den pågældende inspektion.

De andre EU-landes tilsynsmyndigheder kan også anmode Finanstilsynet om at foretage kontrol i deres sted. Modtager Finanstilsynet en sådan anmodning, kan Finanstilsynet enten selv foretage inspektionen eller lade en revisor eller anden sagkyndig foretage den.

Bestemmelserne fastslår samtidig, at tilsvarende regler gælder for lande, som har gennemført 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv.

Til nr. 59 (§ 240 a, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensrettelse, idet § 44 a, stk. 1, nr. 3, i lov om aktieselskaber blev ophævet ved lov nr. 1060 af 23. december 1992. Nr. 4 blev herefter nr. 3.

Til nr. 60 (§ 242, stk. 2-4)

Som en konsekvens af overgang til hjemlandstilsyn kan udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et andet land inden for EU eller i et andet land, som har gennemført Rådets 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, og som driver virksomhed her i landet, ikke pålægges bidrag til dækning af Finanstilsynets udgifter.

Endvidere vil danske selskabers bidrag blive fastsat på grundlag af samtlige tegnede direkte forsikringer, hvorfor ordene »her i landet« udgår.

Til nr. 61 (§ 242, stk. 7)

Redaktionel ændring som følge af, at »forretningsafdeling ændres til »filial«.

Til nr. 62 (§ 242, stk. 9)

Det foreslås, at Finanstilsynet får hjemmel til at modtage betaling for de udgifter, der er forbundet med, at tilsynet foretager inspektion på vegne af en udenlandsk tilsynsmyndighed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagens nr. 58.

Til nr. 63 (§ 243)

Ændringen indebærer, at filialer af EU-selskaber ikke længere omfattes af bestemmelsen, jf. forslagens § 1, nr. 41 (§ 211, stk. 5).

Til nr. 64 (§ 254, stk. 2)

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 65 (§ 255)

Forslaget indeholder en omformulering af den hidtidige bestemmelse, således at forsikringer, som selskabet ikke tidligere lovligt kunne tegne, nu ikke gyldigt kan tegnes af personer bosiddende her i landet. Ændringsforslaget skyldes, at der uanset, at et udenlandske selskab, der operer på dansk territorium, skal overholde dansk lovgivning, kunne opstå vanskeligheder med håndhævelsen af forbudet overfor et EU-forsikringsselskab, som tilbyder den pågældende forsikring som tjenesteydelsesvirksomhed til personer bosiddende i Danmark. Finanstilsynet vil dog over for udenlandske EU-forsikringsselskaber og over for selskaber fra lande, der har gennemført 3. generationsdirektiverne, og som ønsker at drive virksomhed her i landet enten i form af en filial eller som tjenesteydelsesvirksomhed, påpege indholdet af denne bestemmelse.

Bestemmelserne i såvel paragraffens stk. 1 som stk. 2 er eksempler på specifikke danske regler inden for forsikringstilsynslovgivningen, som vil kunne opretholdes, fordi de er begrundet i almene hensyn, jf. art. 28 i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv. Omvendt er danske selskaber i udlandet undergivet fremmed ret.

Til nr. 66 (§ 256 og 256 a)

§ 256 gennemfører art. 31 og 43 i 3. skadesforsikringsdirektiv om informationer til forsikringstageren.

I Det Indre Marked for forsikringsvirksomhed vil forbrugeren have adgang til et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere.

I den forbindelse skal forbrugeren samtidig have adgang til de oplysninger, som er nødvendige for at kunne vælge den rette forsikring.

Bestemmelserne er minimumsbestemmelser, dvs. forsikringsselskabet er mindst forpligtet til at give forsikringstageren de anførte oplysninger. Dette er bl.a. oplysning om lovvalg i visse tilfælde og om klageinstans.

I forslagens stk. 2 gives Finanstilsynet bemyndigelse til at udstede bekendtgørelser om det mere detaljerede indhold af disse informationer.

§ 256 a implementerer art. 31 og bilag II i 3. livsforsikringsdirektiv om informationer til forsikringstageren.

I Det Indre Marked for forsikringsvirksomhed vil forbrugeren have adgang til et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere.

I den forbindelse skal forbrugeren samtidig have adgang til de oplysninger, som er nødvendige for at kunne vælge den rette forsikring. Behovet for oplysninger er så meget desto større ved livsforsikring, hvor forpligtelsen kan være af meget lang varighed.

Bestemmelserne er minimumsbestemmelser, dvs. forsikringsselskabet er mindst forpligtet til at give forsikringstageren de anførte oplysninger. Dette er bl.a. oplysning om lovvalg i visse tilfælde, om klageinstans samt ved livsforsikringer detaljerede oplysninger om forsikringsforpligtelsen. Som eksempler på sidstnævnte kan nævnes betingelser for udbetaling af forsikringsydelse, betingelser for præmiebetaling, regler for bonustildeling, opsigelsesadgang og regler for tilbagekøbsværdi.

Bestemmelsen nævner »forsikringstageren« som modtager af de omtalte informationer. I visse tilfælde kan der opstå tvivl om, hvem der formelt set er »forsikringstager«, og om det i disse situationer vil være i overensstemmelse med intentionerne bag direktiverne, at kun »forsikringstager« modtager de nævnte informationer. Problemet vil typisk være i ordninger indgået af en arbejdsgiver for sine ansatte. Arbejdsgiveren vil stå som »forsikringstager«, medens arbejdstageren er den forsikrede og ejer forsikringen. Det er endvidere arbejdstageren, der kan indsætte begunstigede efter Forsikringsaftalelovens §§ 102 og 104, og det er arbejdstageren, der som ejer har ret til at indgive indsigelse mod en overdragelse efter lovens § 157 for at give beskyttelse ved debitorskiftet, selvom det i disse situationer er »forsikringstageren«, der omtales i lovgivningen. Det skal derfor være arbejdstageren, der som ejer af forsikringen skal modtage de i direktivet nævnte informationer.

Informationer forud for forsikringstegning vil dog ikke være påkrævet for en arbejdstager, der ikke selv kan vælge, om forsikringen skal tegnes eller ej. For gruppelevsforsikringer vil behov for forudgående og løbende information ligeledes i de fleste tilfælde være mindre end ved individuel forsikringstegning.

I forslaget stk. 2 gives Finanstilsynet bemyndigelse til at udstede bekendtgørelser om det mere detaljerede indhold af disse informationer.

Til nr. 67 (§ 260)

Bestemmelsen er ændret som følge af de foreslåede bestemmelser i § 29, stk. 3, § 33 a, stk. 1, 6 og 7, § 33 b, stk. 1, § 213, stk. 4-6, § 215 og § 218. I bank- og sparekasseloven er de modsvarende bestemmelser til § 29, stk. 3, § 33 a, stk. 1, 6 og 7 samt § 33 b, stk. 1, ligeledes strafbelagt. Endvidere foreslås de nye investeringsregler i §§ 127 a-129 og informationsreglerne i § 256 og § 256 a strafbelagte, da overtrædelser kan have betydelige konsekvenser for forsikringstagerne.

Bestemmelser svarende til § 213, stk. 4-6, og § 215 var strafbelagt i tjenesteydelsesloven, der foreslås ophævet, og § 218 svarer i hovedtræk til den tidligere strafbelagte § 220, stk. 1. Endvidere har ændrede formuleringer af § 212, § 219, stk. 1, § 220, stk. 1, § 221, § 222, stk. 1 og 2, og § 255, stk. 1 og 2, medført, at disse bestemmelser ikke længere foreslås strafbelagt.

Til § 2

Lov om tilsyn med firmapensionskasser trådte i kraft den 28. maj 1989. Efter lovens § 74 skulle alle firmapensionskasser senest efter 3 år have opnået koncession efter lovens bestemmelser, medmindre Finanstilsynet forlængede fristen. Finanstilsynet har forlænget fristen for nogle meget små pensionskasser, for hvilke der har vist sig nogle særlige problemer. Det drejer sig om firmapensionskasser, der alene har pensionerede medlemmer.

Mange af disse pensionskasser har et ganske beskeden administrativt apparat. Den administrative byrde med at opfylde lovens krav kan medføre betydelige omkostninger i forhold til den udbetalte pension. Blandt de berørte firmapensionskasser er der nogle, der kun har ét medlem. I et sådant tilfælde er det umuligt at finde medlemmer til bestyrelse osv.

De problemer, der har vist sig, vedrører dels spørgsmål om afholdelse af generalforsamling og valg af bestyrelse, dels spørgsmål om manglende proportion mellem den arbejdsmæssige belastning i den enkelte lille pensionskasse med tilretning af vedtægter, regulativ samt økonomisk og teknisk grundlag og den tilsynsmæssige gevinst herved, idet lov om tilsyn med firmapensionskasser indeholder en række detaljerede, krav til vedtægter, pensionsregulativ, teknisk og økonomisk grundlag, hensættelser samt ledelse og generalforsamling. Vedrørende overgang til lovens regler ses der for nogle af de mindste firmapensionskasser ikke tilstrækkelig gode og rimelige tilsynsmæssige begrundelser for at kræve det eksisterende sæt vedtægter m.v. omstruktureret som foreskrevet, i det omfang der i disse pensionskasser er rigelig økonomisk dækning for forpligtelserne. Endvidere er en del af de forhold, som lovens ændrede krav skulle sikre, ikke relevante, da det drejer sig om pensionskasser med få medlemmer, der alle er pensionerede.

Det foreslås derfor, at der gives Finanstilsynet adgang til at give disse firmapensionskasser mulighed for at fravige visse af lovens bestemmelser. Finanstilsynet vil herefter i hvert enkelt tilfælde tage stilling til, hvilke krav der skal stilles for at sikre lovens formål overholdt, uden at pensionskassernes eksisterende vedtægter m.v. skal omstruktureres unødven-

digt. Herunder vil Finanstilsynet sikre, at den medlemsindflydelse, pensionskassernes medlemmer har i medfør af lovens bestemmelser om bestyrelse og generalforsamling, ikke tilsidesættes.

Til § 3

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 1.

Til § 4

I stk. 1 foreslås bestemmelserne sat i kraft den 1. juli 1994, hvilket er i overensstemmelse med den se-

neste ikrafttrædelsesdato for 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv.

I stk. 2 foreslås, at dispensationsadgangen for små pensionskasser træder i kraft straks af hensyn til behandlingen af disse kassers ansøgninger om koncession.

Til § 5

Ifølge 3. skadesforsikringsdirektivs art. 49 har Danmark en overgangsperiode for lovpligtig arbejdsskadeforsikring.